

HIŠA OTROK

glasilo angelinega vrtca

angelin
vrtec

junij
2018

št. 33

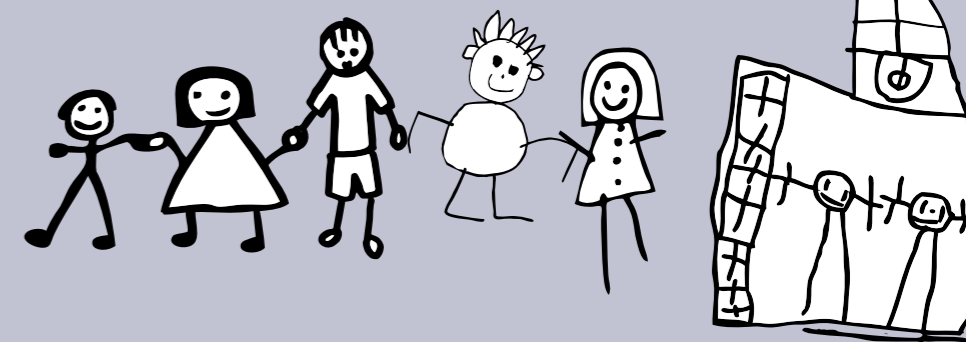

✿ NIKOLA M. ✿
6 let

✿ EVA K. ✿
6 let

baralo

05	UVODNIK
07	MONTESSORI DOMA
11	IZ ZAKLADNICE MONTESSORI
16	ANGELA NAS NAGOVARJA
18	DOBRI PASTIR MED NAMI
21	POGOVOR
29	GODOVNI ZAVETNIKI
33	TIHA OPAZOVANJA
34	VPRAŠANJA STARŠEV
36	DELO NAŠIH ROK
41	IZ OTROŠKIH UST
44	SPOMINI IN SPRETNOSTI STARIH STARŠEV
47	SPOMINI PRVIH OTROK VRTCA
49	ČESTITKE IN ZAHVALE
50	ALI STE VEDELI

Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca
Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje,
versko dejavnost in kulturo, Josipine Turnograjske 8, 1000 Ljubljana

Odgovorna urednica: Tina Opeka
Urednica: Marja Filipčič Redžič
Uredniški odbor: Tina Opeka, Ema Benec Čuk, Urša Molan, Urška Hrast, Borut Sluga, Pavlina Zrimšek, Manca Kolmanko, Neža Le Roux, Marja Filipčič Redžič
Oblikovanje: Urša Molan
Slika na naslovnici: Lara S. in Matija F.
Pisani naslovi in sličice: delo otrok Angelinega vrtca
Fotografije: iz arhiva Angelinega vrtca in družinskih arhivov
Oblikovanje fotografij: Borut Sluga
Lektoriranje: Pavlina Zrimšek, Marja Filipčič Redžič
Prelom: Urša Molan
Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana
Ljubljana, junij 2018

Elektronski naslov za pošiljanje člankov: angelin.vrtec@guest.arnes.si

UVODNIK

NOVO ŽIVLJENJE

Te dni mi je med čtivo zašel intervju z novopečeno mamico. Rekla je, da se svojega novorojenčka ni razveselila čisto takoj po rojstvu in da je ni odneslo na valovih sreče, kot je pričakovala pred porodom. Ob tem je poudarila, da je tak odziv ob porodu normalen in naj se mamice, ki niso neverjetno srečne ob tem dogodku, ne čutijo manj- ali nevredne. Besede te mamice so me zadele kot puščica v srce. Pa ne zato, ker bi povedano bilo zame veliko, novo odkritje – ta mamica je povedala nekaj, kar je v današnjem času znano in dobro raziskano. Ne, mene je zadelo spoznanje, da sem ob rojstvu svojega prvega otroka, deklice Amine, doživela tisto, kar ta mamica ni – sreča me je preplavila iz vseh strani, Amina se mi je zdela najlepša deklica vseh časov, kar naprej sem jo gledala, še verjeti nisem mogla, da jo imam, da je moja.

Danes ima Amina 7 let in je hči, kot si je lahko le želiš – o tem sem prepričana, dokler ne trčim ob njeno potrebo po nenehnem gibanju. Amina ni nikoli pri miru, niti ko riše, bere, jé, tudi v objemu ne zdrži prav dolgo. S tako naravo je pravo nasprotje meni, ki sem zelo rada sama, rada imam mir, tišino. Dolgo nisem dojela, zakaj sem ves čas vznemirjena. Več let sem potrebovala, da sem ugotovila, da temu botruje moja mala vrtavka. Od takrat se zelo trudim sprejeti to nenehno premikanje in večkrat mi je bilo zelo hudo. Mislila sem si namreč, da me to sploh ne bi smelo motiti, saj sem vendar njena mama, mame pa brezpogojno sprejemajo svoje otroke z vsem, kar jim ti prinesejo zraven. (Danes velikokrat preberemo nasvet, naj ločimo otrokovo vedenje od njega samega – otroku moramo reči Ni prav, da tako kričiš. in ne Kakšen kričač si! Pa vendar je Aminino gibanje del nje, taka je, to je ona.) Zaradi nezmožnosti, da bi bila ob svoji deklici umirjena, sem se počutila, naj priznam, slaba mama. Na trenutke sem mislila celo, da je mogoče nimam dovolj rada in neznansko me je bolelo srce.

Neštetokrat sem molila. Prosila sem za to, da bi mi bilo dano življenje živeti z otroki v medsebojni povezanosti. Da bi bila »dobra mama«. Potem je prišel ta intervju, ki je v meni obudil spomin na to, kako zelo me je Amina prevzela, ko se je rodila. In spoznala sem, da me ta sreča in navdušenje, kljub vrtenju moje male Minke, ni nikoli zapustila.

Tudi naš sinček, Benjamin, ima precej viharno navado: neprenehoma prepeva, in če se le da, na ves glas. Drugače pa je Aminino pravo nasprotje, in ker je že od prvega leta v Angelinem vrtcu (Amina je v Angelin vrtec hodila malo več kot leto dni), gre zelo dobro v korak z načini montessori vzgoje. Doma ima vedno vse pospravljeno, (ob prepevanju) lahko pri miru dela tudi več kot eno uro. Lahko bi se ure dolgo pri miru crkljal. Seme odgovora glede mojega odnosa z Aminom mi je Bog položil v intervju.

Glede odnosa z Benjaminom pa sem dobila namig v prispevku rubrike tegale glasila Iz zakladnice montessori. O tišini piše tako: »/e vrhunec gibanja (z umom popolnoma obvladujemo telo), zanjo je potrebno veliko samodiscipline. Ni odsotnost nečesa, temveč je odprtost za vse. Z vajo tišine damo otroku nekaj zelo posebnega.«

Tišina je torej nekaj, kar lahko vadimo. Je lahko načrtna dejavnost (tudi doma. Vaja tišine je nekaj dragocenega, kar lahko podarimo otroku (in smo ob tem obdarjeni tudi sami).

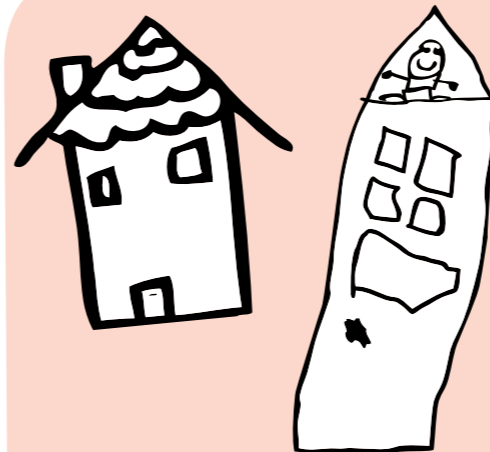
Ko pišem tale uvodnik, začemam ugotavljati, da se je spet vse razrešilo, kot tudi veliko drugih vprašanj in težav velikokrat poprej. Ob tem me je prešinilo, da sem zopet povsem romantično razpoložena, in vprašala sem se, ali je to sploh prav.

Ob listanju tega glasila v rubriki Montessori doma beremo, kako starši s pozorno vzgojo spoštujejo svoje otroke; prav tako v Pogovoru s kuharico Ksenijo in vratarjem Francem najdemo podobne iskre. Sestra Diana je v rubriki Angela nas nagovarja o otrocih zapisala: »/V/ vsem zmorejo odkriti nekaj lepega in vznemirljivega. Najbolj pa so občutljivi na ljubezen, ki se pretaka iz Božjega naročja preko staršev, bratov in sester, starih staršev, vzgojiteljev, sovrstnikov ... in končno se njihove oči najbolj zaiskrijo, ko to ljubezen tudi sami izrazijo z objemom, poljubom in nasmehom.«

Tudi Nuša v rubriki Tiha opazovanja pravi: »Ugotovila sem, da je stvari včasih bolje gledati skozi otrokove oči, in tu sem še posebej presenečena nad kakšnim odzivom in pogovorom otrok, ki so vedno nadvse iskreni.« Sklenila sem, da naše razpoloženje ni romantika. To je življenje, »novo življenje«, o katerem piše sestra Diana: »/Ž/ivljenje v veselju, iskivosti, hvaležnosti, preprostosti; življenje v popolnem zaupanju v Očetovo ljubezen in dobroto; življenje sprejemanja darov in v njihovem ustvarjalnem razvijanju.« Zaupajmo torej v Očetovo ljubezen.

Marja Filipčič Redžić

LAURA G.
4 leta

montessori doma

DRUŽINA PATERNOSTER

Smo štiričlanska družina. Pija ima 8 let in hodi v tretji razred OŠ Montessori, Ajda je stara 3 leta in je v zeleni sobi.

Naš vsakdan je prepleten z veliko aktivnostmi in s tem povezane logistike, zato so dnevi, ko smo v miru drug z drugim doma, zelo dragoceni. Ob takih dnevih pride montessori metoda bolj do izraza.

Pija ima že redne zadolžitve, ki jih opravlja ob dnevih, ko nima obšolskih dejavnosti. Tako je trenutno zadolžena za obešanje opranega perila in za zlaganje oprane posode iz pomivalnega stroja. Njene zadolžitve so zaradi pridobivanja rutine dolgoročne in jih ne menjamo vsak teden. Ajda rednih zadolžitev še nima, mora pa pomagati sestrici pri njenih zadolžitvah. Kolikor je mogoče, jo vključimo tudi pri rednih gospodinjskih opravilih.

Poleg tega obe dekleti neizmerno uživata pri kuhanju njihovih priljubljenih jedi ali pri peki peciv in piškotov. Pija že samostojno pripravi maso za palačinke in jih tudi speče sama. V pomladno-poletnem in jesenskem času radi opravljata dela na vrtu. Pija ob atijevi pomoči kosi travo in obrezuje vrtnice, obe pa na vrtu nabirata zelenjavo. Med priljubljenimi deli so tudi nabiranje jagod, češenj in pozimi kivijev.

Manj priljubljena dela pa so lupljenje krompirja, zlaganje umazane posode v stroj in pospravljanje igrač. Pri slednjem opravilu sta tudi dobro seznanjeni s posledicami. Če katera od igrač predolgo ne najde pravega mesta, odpotuje za nekaj časa na dopust.

Seveda prihaja tudi pri nas do obdobij, ko jima delo ne diši preveč. Takrat se je potrebno pogovoriti in jima prisluhniti. Včasih je vzrok za to preprosto samo utrujenost.

Z mozem želiva hčerki vzgajati v prepričanju, da smo kot družina skupnost in v skupnosti mora vsak po svojih lastnih zmogljivostih, v skladu s starostjo in razvojem, nekaj prispevati k dobremu sobivanju. Tako kot narava ne pozna kazni in nagrad, pozna pa posledice, tako je tudi z našimi zadolžitvami. Če perila ne operemo, je umazano. Če perila ne obesimo nekaj časa, začne smrdeti in če posode ne pomivamo, nimamo iz ničesar čistega jesti. To so zelo jasne posledice, ki jih naša šolarka že zelo dobro razume. Zavedava se tudi, da je potrebno za vsakdanja opravila imeti tudi nekaj kondicije. Zato sva mnenja, da je bolje ena obšolska dejavnost manj - s tem puščava več časa za stik z vsakodnevnimi opravili.

Ne glede na to, kakšno stopnjo izobrazbe bodo naši otroci dosegli in ne glede na to, kakšno delo bodo nekoč opravljali, jih bodo osnovna vsakodnevna opravila vedno čakala. Svojima deklicama želiva, da bi poleg z vsemi ostalimi znanji, vstopali v svet tudi s tovrstno vsakodnevno kondicijo!

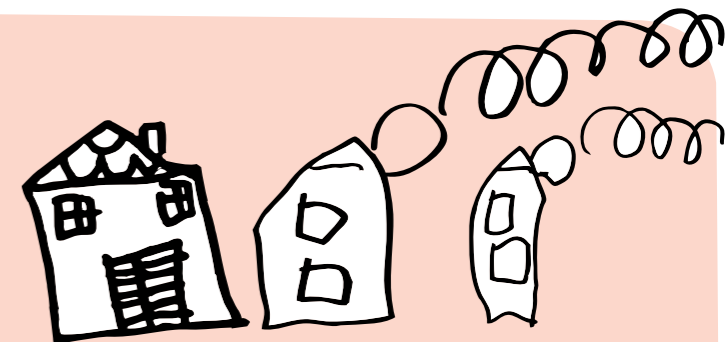
Barbara Paternoster

Jan vidi Hano, ki briše mizo z mokro krpo, in se javi: »Jaz bom pa s suho!«

Materiali, ki jih gradbeniki še niso uporabili za asfaltiranje, so v otroških rokah postali cesta na Severni tečaj.

DRUŽINA KAVČIČ

Če bi našo petčlansko družino (Martin, Nina, Hana (8), Eva (6) in Jan (skoraj 3) opazovala najprej od daleč, potem pa še od blizu, bi rekla, da živimo v stalnem spreminjanju, v nenehnem prepletu ustvarjalnega nereda ter notranje težnje (in tudi »teženja«) po redu; živimo pa tudi v močni vezi, ki nas nerazdružljivo vleče skupaj, obenem pa ob občutju potrebe po odmiku od vrveža.

Vse to prihaja bolj do izraza ob koncu tedna, ko imamo možnost, da več časa preživimo skupaj. Sobotni dopoldnevi so navadno namenjeni nakupom in pospravljanju stanovanja, pri čemer imata veliko vlogo mesto kuhinja in kopalnica. Kopalnica postane za nekaj časa celo osrednji družabni prostor. Za njeno čistočo skrbita puncici, zelo rad se jima pridruži še Jan, ki bi rad enakopravno sodeloval pri dejavnosti. Občasno mu pripade čast, da čisti tuškabino – do višine, do katere zmore, ker že ima izkušnje s čiščenjem šipe na balkonskih vratih.

Opažava, da se je pri puncah odnos do njune odgovornosti, skrbi za čistočo kopalnice, z leti spremenil. Na začetku sta bili polni navdušenja. Potem smo se soočali z upiranjem in ponavljajočimi se cikli vprašanj *Zakaj? Zakaj prav jaz? Katero zadolžitev pa si ti imela, ko si bila stara toliko kot jaz? Katero delo pa je bilo tebi najbolj všeč?* in iskanjem lažjih alternativ: *Bom jaz ogledali, ti pa umivalnika in stranišče.* V tem trenutku bi rekla, da danes to obvezo sprejemata kot normalen del dneva, odgovornost, v okviru katere se občasno še dogovarjata o delitvi dela, največkrat pa že brez velikih besed vesta, kaj bo vsaka naredila.

Drugi zbirni prostor pa je kuhinja. Poseben status pripada peki pice, kjer lahko sodelujejo vsi otroci: od pogovora o tem, katero bomo jedli, do ribanja, rezanja, pomoči pri pripravi testa. Ob tem pa se srečujemo z lastnostmi, kot so: mehko - trdo, mrzlo - toplo, deli celote (npr. testo razdelimo na tri dele) in spremljamo proces vzhajanja. Po dobrem kosilu sledi pospravljanje mize.

Med naloge, ki smo si jih zamislili starši, pa se zelo rade prikradejo tiste, s katerimi otroci izražajo željo po vztrajnem iskanju novih svetov. Tako je Eva med svojimi prvimi šolskimi jesenskimi počitnicami po zajtrku (po ustaljenem vzorcu, notranjem ritmu, ko začne delo v šoli,) rekla, da bi rada raziskovala, ampak še ne ve, kaj. Ugotovili sva, da jo zanimajo živali v knjigi, ni pa se mogla odločiti, katero bi si izbrala. Takoj se je vključil Jan: »Ovce! Midva bova laziskovalca!«. Jan je dobil knjigo z magnetki, v kateri so v zgodbi o Jezusovem rojstvu tudi ovce, Eva pa je v roke vzela enciklopedijo živali. Pravzaprav ne vem, če je prišla do ovce, videla pa sem, da jo je vsebina knjige pritegnila. Med tem časom je Hana rezala filc, iz katerega si je naredila šal. Čeprav bi ga najraje urezala po občutku, sva naredili pravi kroj oz. načrt. Precej časa je bilo vložene v merjenje, seštevanje in deljenje na enake dele, da bi bile štiri cvetlice enakomerno razporejene po dolžini ... Čez nekaj časa je bil šal lepo odrezan, rožice našite na označenih mestih, Hana pa je vsa navdušena šivala še eno in hitela razlagati: »Veš, sem se odločila, da jih bo pet. Saj rožice tudi na travniku ne rastejo enakomerno!«

Pot otroke, neobremenjene s funkcionalnostjo, vodi v svobodno odkrivanje novih spoznanj. Iz peska ob gradbišču gradijo svoje potke. Hvaležna sva, da nas otroci vabijo v svoj svet. Želiva si, da bi jim odrasli znali biti tako blizu, da bi ta vabila znali prepoznavati, ceniti in se vanje vživljati.

Nina in Martin Kavčič

Življenjski krog jablane

LAURA

jablana

✿ LAURA SOFIA L. ✿
4 leta

iz zakladnice montessori

DAROVİ VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

Vsakdanje življenje je v obdobju od rojstva do 6 let zelo pomembno področje v montessori okolju. Dejavnosti iz vsakdanjega življenja so vsakdanja opravila družbe, v kateri otrok živi. Otroka te dejavnosti privlačijo, ker jih vidi in srečuje v vsakdanjem življenju (doma, v vrtcu). Majhen otrok takoj, ko začne obvladovati svoje gibe, posnema početje očeta in matere ter drugih oseb iz okolice. Vsak dan sprejema vase slike dejavnosti, ki sodijo k življenju družine, in kmalu jih zmore izvajati sam. Z večino, ki jo osvoji, se toliko bolj tesno vraste v družino. Povsem naravno je, da otrok hoče početi, kar počneta oče in mati ter drugi njemu ljubi odrasli, ter da to lahko tudi počne. V dejavnostih vsakdanjega življenja se pretaka veliko človekove duševne drže, zato so te vaje tako pomembne, saj uravnavajo odnose z ljudmi. Njihova vzgojna moč je velika. Med svojim delom postane otrok vse bolj osredotočen na red in natančnost izvajanja določene dejavnosti. Otrok z njimi razvija neodvisnost, samostojnost in zaupanje vase. Hkrati pa postane član družbe, v kateri živi in se razvija. Otroci naj delajo realne, prave dejavnosti, ki vključujejo povezovanje roke in razuma ter povečujejo čudovito sposobnost koncentracije, kar je najboljša mogoča priprava za intelektualno delo, ki bo sledilo (dela na področjih jezika, matematike, znanosti).

Neposredni namen dejavnosti vsakdanjega življenja je enak pri vseh dejavnostih – pomagati otroku, da bo razvijal:

- razpon koncentracije, zbranosti (otroku pustimo, da si vzame čas);
- samostojnost (otroka spodbujamo, da izbira in dela samostojno);
- koordinacijo med očmi in roko (s pomočjo gibanja izgrajuje svoje mišice, pripravlja roko na pisanje);
- čut za red (osebno razmišljanje, sprejemanje odločitev, razvoj reda v njegovem življenju).

Posredni namen dejavnosti vsakdanjega življenja:

- razvoj samozaupanja, dobre samopodobe, ki pomaga otroku, da postane oseba;
- razvoj socialnih spretnosti – vljudnost in spoštovanje postaneta del otrokovega bitja;
- usmerjati otroka k stvarnosti (saj tudi delajo znotraj realnega okolja);
- otroku pomagati na poti normalizacije: telesno, moralno in psihološko; nemirni in živčni otroci se z vajami iz vsakdanjega življenja pomirijo.

Odrasli te dejavnosti dojemamo drugače kot otroci: otroci izgrajujejo sami sebe; ne delajo zato, da bi naredili delo, ampak da bi izgradili sami sebe. In pri tem jih ne smemo motiti! Odrasli lahko postanemo preveč vsiljivi in preveč pomagamo, vendar mora otrok sam narediti delo; včasih prosijo za pomoč, vendar ne smemo narediti namesto njih. Del našega dela je, da upočasnimo svoj ritem, da jim zaupamo, da sami naredijo delo in da izpopolnijo svojo tehniko. Mi odrasli delamo to že celo življenje, otrok pa ima sedaj priložnost, da postane del naše civilizacije. Naloga odraslega je, da je otroku model, kako živeti v skupnosti, kako delati določene dejavnosti; ter otroku pustiti, da se uči in nauči samostojnosti.

»Vaje vsakdanjega življenja so dejavnosti, ki oblikujejo. So dejavnosti, ki prispevajo k adaptaciji v okolju. Taka adaptacija in učinkovito delovanje je bistvo koristne vzgoje in izobraževanja.«

Maria Montessori

VAJE VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA DELIMO:

PREDPRIPRAVA:

kako uporabimo svoje telo v prostoru; kaj mora otrok vedeti, da to delo naredi.

- Izolacija gibov in nalog: kasneje jih bomo uporabili pri bolj kompleksnih nalogah (kako nosimo stol, mizo, zvijemo preprogo);
- dejavnosti prelaganja (prelaganje z žlico, prelaganje s pinceto, presipavanje, prelivanje, odpiranje in zapiranje posod, ščipalke, ključavnice in ključi, razvrščanje, zabijanje ipd.).

SKRB ZA OSEBO:

- higiena (umivanje rok, uporabljanje robca, postopki na stranišču, skrb za izgled, oblačenje in slačenje, zapenjanje oblačil, obešanje),
- skrb za perilo in zase (pranje perila, likanje, zlaganje oblačil, loščenje čevljev, šivanje),
- priprava hrane (priprava miz, pospravljanje in čiščenje mize, priprava malice).

SKRB ZA OKOLJE:

- zunaj (pometanje, grabljenje, vrtnarjenje, kidanje snega, skrb za rastline, skrb za živali),
- znotraj (pometanje, brisanje tal, brisanje prahu, pomivanje mize, čiščenje materialov, pomivanje posode, pomivanje oken, loščenje lesa, kovine in stekla; nega rastlin: priprava šopkov, zalivanje, nega listov, sejanje).

VLJUDNOST IN SPOŠTOVANJE:

- gibanje v sobi (hodimo, gibanje na črti – kako obvladujemo svoje telo),
- socialne interakcije (pozdrav gosta, kako postreči gostu, nežno govorjenje, kako se predstavimo, kako nekoga zmotimo, kako pokažemo hvaležnost, kako damo in sprejmemo darila, kako kašljamo/kihamo/zehamo v družbi, kako se opravičimo, kako prosimo za dovoljenje, kako rešimo nesoglasje),
- skrb za skupnost (okolje pripada otrokom, skrbeti morajo zanj, biti zanj odgovorni).

Otrokov srkajoči um zazna večino od tega, preden ga začnemo učiti; zato smo otroku najboljši modeli. Otroku pokažemo, da ni mogoč samo en način dela, ampak mu odpremo oči, da obstajajo različni načini reševanja težav.

TIŠINA:

- vrhunec gibanja – z umom popolnoma obvladujemo telo;
- to mora biti osvojeno z naporom (potrebno je veliko samodiscipline);
- ni odsotnost nečesa, je odprtost za vse;
- v tem trenutku damo otroku nekaj zelo posebnega.

Dejavnosti VŽ v otroku zadovoljijo potrebo po gibanju in vaji, omogočajo koncentracijo (nekateri od dejavnosti imajo več kot 20 korakov, ki si jih mora otrok zapomniti in narediti, da bo uspešen pri vaji), otrok izpopolnjuje svoje gibe, da so ti vedno bolj natančni in pri tem nadzoruje svoje telo (telo in um se povežeta). Za vsako dejavnost je na voljo le en material; tako se otroci učijo, kako počakati, če želijo delati z materialom, ki je zaseden; v tem času lahko opazujejo otroka, ki dela, ali si izberejo drugo delo. Tako se otrok tudi uči meja, saj je lahko svoboden le do te mere, ko njegova svoboda trči v svobodo drugega.

S tem ko je otrok vedno bolj samostojen, je tudi bolj samozavesten in družaben. Bolj kot zna biti sam, bolj se lahko družijo z ostalimi. Pomembno je tudi, da se nauči ustaviti svoje gibanje. Otrok se mora znati nadzorovati – naj prijatelj dela svoje delo, jaz svoje, nato se bova pogovarjala. Samostojen otrok lahko ponudi svojo pomoč drugemu, je lahko koristen v družbi/skupini in to izpolnjuje njegove moralne potrebe.

KAJ PRIDOBIMO Z VAJAMI VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA?

- Otrok je sposoben sprejemati odločitve: kaj bo naredil;
- sposoben je postaviti si cilj: odloči se, kaj bo delal in delo samo ima že cilj (po umivanju rok ima čiste roke);
- pomaga mu z začenjanjem dejavnosti;
- reševanje problemov: kaj naredim, če to ne gre tako, kot so mi pokazali, kako to popravim;
- procesiranje novih informacij in odločanje: vedno dodajamo k otrokovemu znanju: vzamemo nekaj, kar že ve, in dodajamo novo: »Se spomniš, ko smo to delali včeraj?«;
- otrok vztraja pri nalogi, tudi če mu ni všeč;
- načrtovanje in spreminjanje načrta, ko je to potrebno: »Pospravil sem vse in hotel malico, zdaj je zasedena: kaj pa sedaj?« To je življenje, tudi nam se dogaja;
- prepoznavanje in popravljanje napak: sami se tudi naučijo popravljanja napak – rezultati dela jim bodo povedali, če so opravili delo;
- nadzor impulzivnega vedenja/da ni raztresen: upreti se morajo raztresenosti: gibanje aktivira možgane in damo jim možnost, da si zapomnijo, kaj delajo;
- otrok lahko spremlja napredek in se prilagaja na podlagi novih informacij.

»Če pustimo, da otrok počne, kar hoče, dokler še ni razvil notranje moči za samonadzor, je to izdaja ideje o svobodi.«

Maria Montessori

»Za poučevanje ni dovolj, da nekaj vemo. Za vzgojo in izobraževanje moramo biti nekaj. Resnična vzgoja in izobraževanje je v tem, da damo sami sebe kot živi vzor, kot pristno predstavitev.«

Alberto Hurtado

DAROVI VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

Z dejavnostmi vsakdanjega življenja že postavljamo temelje za uspešnega odraslega, otroci se naučijo spoznati samega sebe, se učijo odgovornosti in življenja v skupnosti.

- **Dar ugodja:** otrokove osnovne potrebe morajo biti izpolnjene, da lahko dela. Otrok se lahko sprosti in dela in tudi omogoči, da se drugi počuti tako.
- **Dar radovednosti:** so radovedni, si upajo raziskovati; si želimo, da ostanejo radovedni. Če bomo vse naredili namesto njih, vse odgovorili, se bo naučil, da čaka na nas, da mu bomo vse povedali.
- **Dar skupnosti:** otrok se čuti del skupine, da je povezan z drugimi;
- **Dar zavedanja:** da se zaveda, kaj se dogaja v okolju -- predstavitve delamo počasi, da ga opozorimo na stvari, podrobnosti;
- **Dar koncentracije:** cilj vsega v sobi, radi bi naučili otroke koncentracije, da delamo z rokami. To je velik cilj; priskrbimo jim gibanje in postavljamo pot za koncentracijo;
- **Dar sposobnosti:** otrok si želi vedeti, da je sposoben;
- **Dar povezovanja:** kako biti in postati prijatelj (mešane skupine, uživanje v delu skupaj, poznavanje potreb drugih; pomoč drug drugemu);
- **Dar koordinacije:** pomagamo jim najti to koordinacijo, kako smo v ravnotežju, delati vse stvari, ki jih delamo; dovoliti jim svobodo gibanja;
- **Dar osredotočenosti:** tišina, umirjenost;
- **Dar samega sebe:** (odraslega) veselje, mirnost, upanje, ustrežljivost; opazujoč, razmišljujoč, biti v podporo, ponižen, dosleden in predvidljiv;
- **Dar normalizacije:** normalizacija se zgodi z delom; otrok ima voljo, da izbere; um, ki misli, in telo, ki uboga. To je naše upanje za te otroke, vendar ne moremo tega narediti namesto njih, lahko samo ustvarimo okolje in čakamo, da se zgodi.

KAJ PA DOMA?

Za usmeritev naj nam bo članek *Zadolžitve otrok*, ki smo ga objavili v 29. številki *Hiše otrok* (januar 2016; stran 45); spodbuden citat iz članka:

»Uprite se želji, da bi spodili svojega malčka, ko začne prostovoljno pomagati pri opravilih. Ja, dlje bo trajalo, da boste pospravili posodo, vendar je navado lažje privzgojiti, ko so otroci še majhni, kot ko bodo osorni najstniki. Čas, ki ga boste vložili sedaj, se bo bogato obrestoval kasneje.«

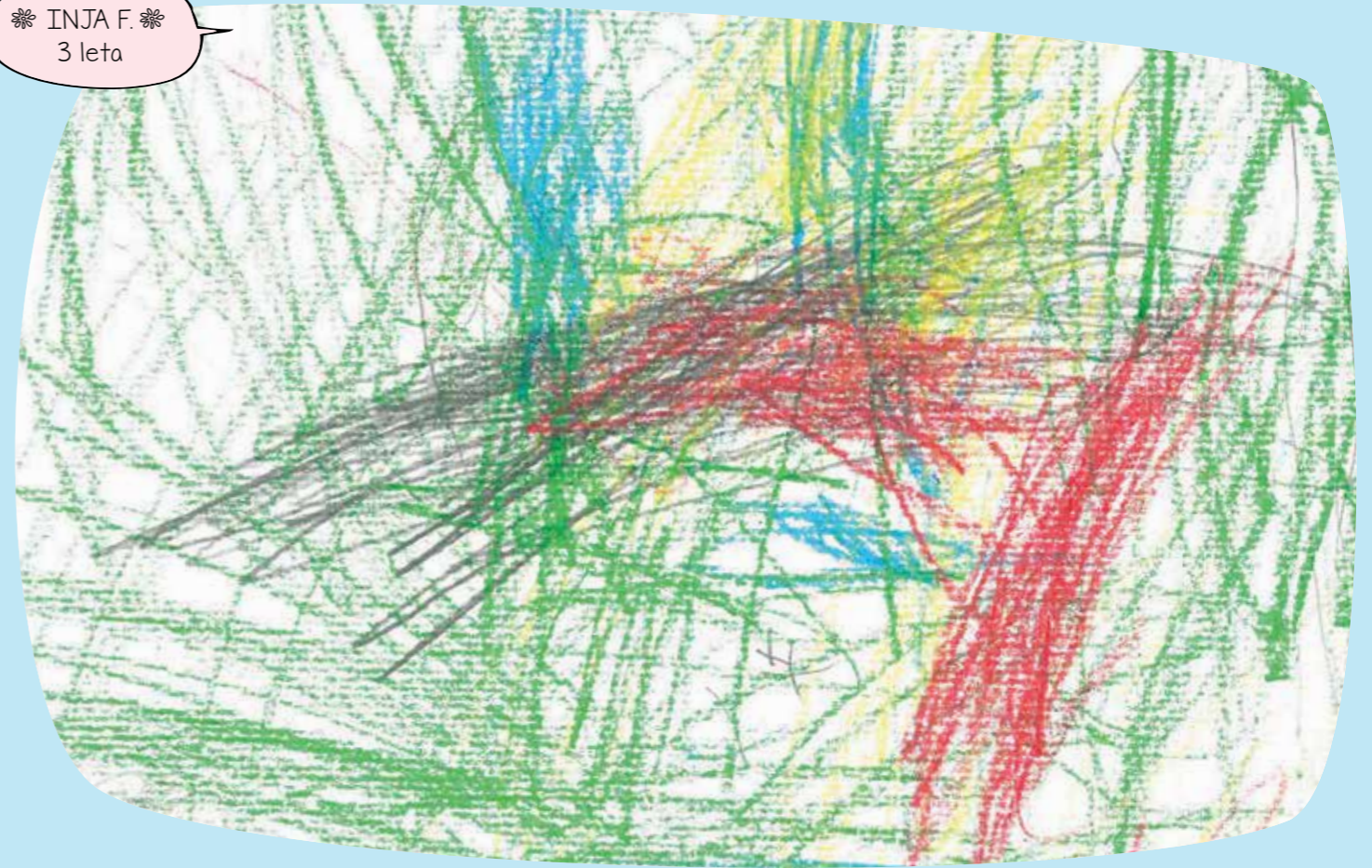
Otroka doma čim bolj vpnimo v življenje družine, ko že nekaj zmore sam, naj to sam dela (montessori vodili: »Prvič, ko zna otrok nekaj narediti sam, je zadnjič, ko so to zanj naredili starši,« in seveda »Pomagaj mi, da naredim sam.«).

Otrok hrepeni po samostojnosti, po tem, da bi bil koristen in pomagal; zanj so naša vsakdanja opravila nekaj najbolj zanimivega, kar lahko dela – omogočimo mu, da bo to lahko delal, vzemimo si čas, bodimo potrpežljivi in občudujmo človeka, ki raste pred nami.

Pavlina Zrimšek

Vir: predavanja z izobraževanj Montessori inštituta za obdobji 0–3 in 3–6.

✿ INJA F. ✿
3 leta

✿ NINA C. G. ✿
3,5 let

✿ JAN K. ✿
3 leta

angela maš magovarja

Sveta Angela je sestram naročila, naj bodo odprte za potrebe časa in naj iščejo, kje jih današnji svet potrebuje. Tako del svojega poslanstva v vrtcu delita tudi s. Diana Novak in s. Mira Korošec.

Življenje s. Diane je prepleteno z glasbo. Uči glasbeno teorijo na Orglarski šoli v Ljubljani, sodeluje pri organiziranju Sakralnega abonmaja, vodi pevski zbor na Viru in igra pri maši v uršulinski cerkvi. Občasno napiše kakšno skladbo ali priredbo in pomaga v študentskem domu ter v vrtcu. Z otroki enkrat mesečno pripravlja popoldanske malice, po potrebi pa pomaga tudi pri delu v skupini.

S. Mira je predana katehistinja v Zagorju, vodi mladinski verouk v župniji Svete Trojice, pomaga v župnijski zakristiji in nudi individualne ure francoščine. V vrtcu je v veliko pomoč pri telovadbi, z otroki pa deli tudi svoje znanje francoskega jezika, ki se ga je priučila v letih, ki jih je preživela v Franciji.

Sveta Angela je v 16. stoletju črpala moči za krščansko življenje pri Jezusu, Odrešeniku. Ob premišljevanju njegovega življenja ga je želela pogosto sprejemati pri svetem obhajilu. V moči Jezusove bližine je vztrajno molila, se mu darovala. Pred smrtjo je svetovala dekletom, kako bi mogle posnemati Jezusa vse življenje. Še danes žene v Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Oceaniji sledijo sveti Angeli Merici: po Jezusovi želji naj bi z vsemi opravili na svet prinašale Božje življenje. Vsako človeško bitje je namreč ustvarjeno po Božji podobi in obdarovano z neumrljivo dušo.

Kako ne bi v tej sijajni luči osebno občudovala tudi malčkov pri športni vzgoji!

sestra Mira Korošec

Med besedami, ki jih je sv. Angela zapustila nadaljnjim rodovom, se trenutno najpogosteje ustavljam ob misli *Živite novo življenje*. In razmišljam, kaj to pomeni za današnji čas.

Besede, ki jih je sv. Angela dala zapisati kot nasvete voditeljicam Družbe sv. Uršule, zaključujejo svarilo pred krivoverci, ki želijo sodobni svet in družbo odvrčati od življenja v Kristusu in njegovi Cerkvi. Navdih za te besede je sv. Angela gotovo črpala iz Svetega pisma, iz Pisma Rimljanom, kjer apostol Pavel pravi: »S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja.«

Živeti novo življenje torej pomeni živeti življenje, ki smo ga prejeli s krstom: življenje v veselju, iskrivosti, hvaležnosti, preprostosti; življenje v popolnem zaupanju v Očetovo ljubezen in dobroto; življenje sprejemanja darov in v njihovem ustvarjalnem razvijanju.

Zame so najlepši zgled vsakdanjega sprejemanja novosti življenja prav otroci. Živijo v zaupanju staršem, starim staršem in vzgojiteljem, pustijo se učiti od njih in so hkrati tudi sami ustvarjalni, zjutraj sprejmejo sonce, dež, sneg, toploto, mraz ... z enakim navdušenjem, saj v vsem zmorejo odkriti nekaj lepega in vznemirljivega. Najbolj pa so občutljivi na ljubezen, ki se pretaka iz Božjega naročja preko staršev, bratov in sester, starih staršev, vzgojiteljev, sovrstnikov ... in končno se njihove oči najbolj zaiskrijo, ko to ljubezen tudi sami izrazijo z objemom, poljubom in nasmehom.

sestra Diana

Dobri pastir med nami

Izteklo se je šolsko leto v atriju, kjer poteka za vse otroke Angelinega vrtca Kateheza Dobrega pastirja. Petnajst v šolo odhajajočih otrok je bilo v zadnjem tednu maja zadnjič deležnih tega privilegija.

Zavedanje slovesa od prostora, v katerem vlada umirjeno, prijetno in na trenutke zelo slovesno ozračje, jih je navdalo s posebnimi občutki. Kar malce so postali zamaknjeni in zamišljeni.

V tem svetlem prostoru so vsa ta leta enkrat tedensko odkrivali blagodejnost molitve; ob figurah so poslušali prilike o Božjem kraljestvu; rokovali so z materiali, ki približajo Jezusovo rojstvo, njegove besede, pomen njegovega vstajenja za kristjane; odkrivali so, kako velike in čudežne stvari se dogajajo med sveto mašo; prihajali so v stik s Svetim pismom in njegovo geografijo; se uvajali v slovesna praznovanja liturgičnega leta – s procesijami in velikonočno svečo; in še bi lahko naštevala.

Vprašala sem jih, kaj jim je bilo najbolj všeč pri delu v atriju, ali ga bodo kaj pogrešali in kaj natančno jim bo manjkalo.

Skoraj v en glas so odgovarjali, da bodo pogrešali molitveni kotiček. A to se da urediti – postavite si ga doma! Nadalje so rekli, da bodo pogrešali miniaturno oltarno mizo, na katero so neštokrat razprostirali oltarni prt, nanj postavljali križ, (prižgani) sveči, kelih, pateno. Nekateri otroci so bili močno prevzeti nad mašnimi plašči različnih liturgičnih barv, ki so jih vedno znova jemali iz zakristijske omare, obešali na lesena stojala in zlagali nazaj. Ena deklica je dejala, da bo pogrešala tišino, ki je vladala v prostoru in omogočala mirno delo; druga, ki je vsakokrat delala z Dobrim pastirjem, ovcami in stajo ter ob premikanju le-teh blejala, je dejala, da bo pogrešala prav ta material, ker gre Dobri pastir za izgubljeno ovco, dokler je ne najde. En nadobuden fant je rekel, da mu je žal, ker ne bo več mogel delati z liturgičnim koledarjem, ki ima 52 koščkov; drugi pa, da je vesel, ker ima doma knjižico Zadnja večerja, ki si jo je prepisal. Postavljanje makete Jeruzalema jim bo tudi ostalo v živem spominu, so rekli, in priznali, da so radi izdelovali rožne venčke iz hama perlic.

Na nekatere otroke pa so naredile poseben vtis prilike o Božjem kraljestvu. Na enega tista o trgovcu z biseri: »Ker je na koncu našel najlepšega in je druge prodal, da ga je lahko kupil.« Na drugega prilika o kvasu – razumljivo, ko pa jo je premišljeval vsakokrat med gnetenjem kvašenega in nekvašenega testa. Povedal jo je na pamet: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Svetlolasa deklica je rekla, da ji je bilo najboljšo od vsega sporočilo, ki ga je dobila v atriju: »Da je Jezus umrl ...« Za nekaj trenutkov je obmolnila, me pomenljivo pogledala, nato pa z žarom nadaljevala: »In vstal od mrtvih.« »Aleluja!« sem vzkliknila.

On živi! Dobri pastir je med nami! Vesela novica, kajne?

Da bi čutili njegovo ljubezen in navzočnost tudi po odhodu iz vrtca, vam srčno želimo vaše katehetinje.

Neža Le Roux

S. Cirila Koršič je v našem vrtcu opravljala obvezno prakso iz Kateheze Dobrega pastirja. Povedala je:

”Dober dan, atrij, lepo je, da si tu.” – Tako je Matija vedno pozdravil ta poseben prostor, kjer sem lahko tudi jaz skupaj z otroki spoznavala Dobrega pastirja, ga poslušala in ga slavila. V meni je polno hvaležnosti za ure v atriju, ki so vedno prehitro minile. V tišini in zbranosti so se dogajala tako čudovita srečanja z Jezusom in z Njegovo Besedo! Res, lahko samo slavim Boga in kličem hvala daru Njegove Ljubezni, ki sem se mu lahko skupaj z otroki čudila in se ga veselila.

s. Cirila Koršič

Molitvena priprava otrok na šolo

Jezus Dobri pastir!

Izročam ti **SVOJE ROKE**,
da bom delal lepe stvari in rad pomagal.

Izročam ti **SVOJE NOGE**,
da bom tam, kjer je potrebno.

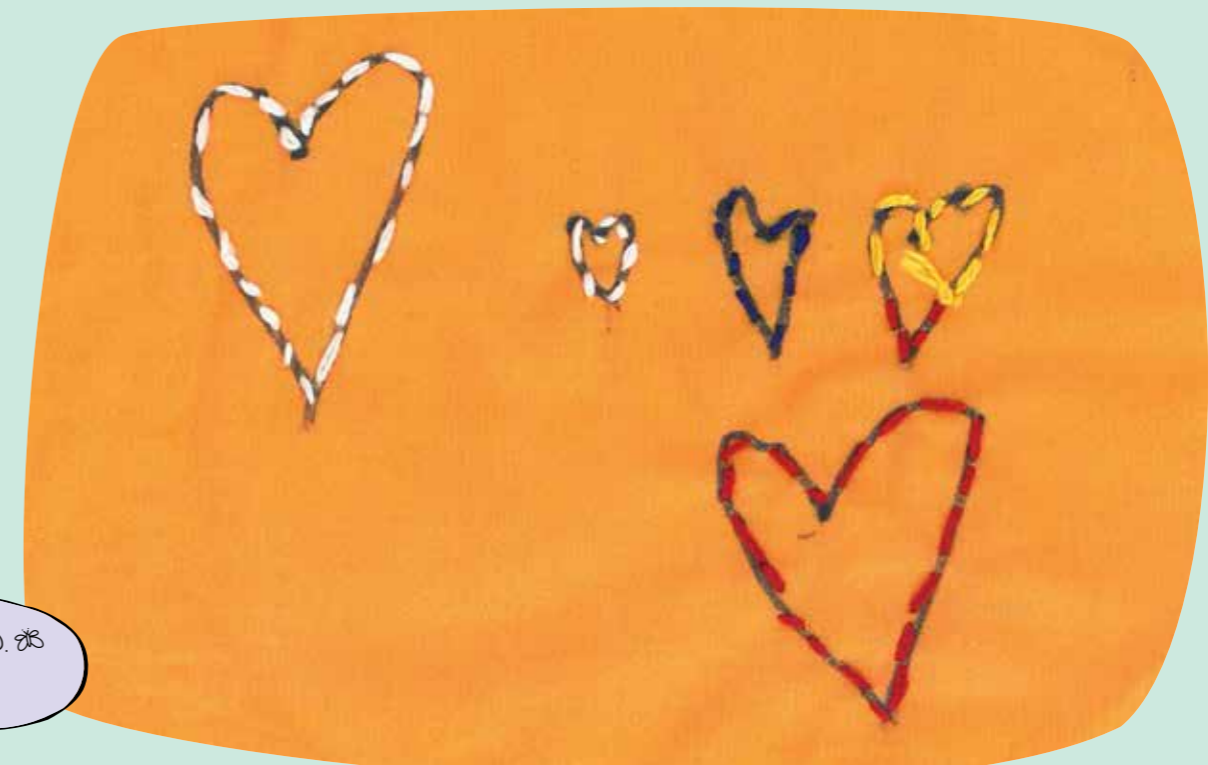
Izročam ti **SVOJE OČI**,
da bom v vseh stvareh iskal Tebe.

Izročam ti **SVOJA UŠESA**,
da bom poslušal vse dobro in Tvojo besedo.

Izročam ti **SVOJA USTA**,
da bodo moje besede izvirale iz čistega srca.

Izročam ti **SVOJE SRCE**,
da bom ljubil, kot ljubiš ti.

JEZUS, DOBRI PASTIR! Vodi me, varuj me in blagoslovi me!

✿ EVA D. ✿
5 let

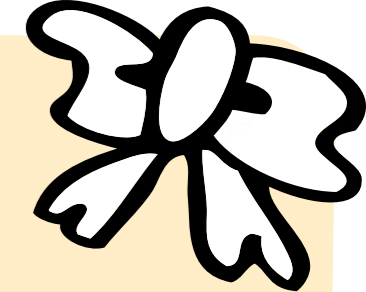

☆ JAKOB P. ☆
4 leta

🐱 JAN K. 🐱
3 leta

POGOVOR Z

vratarjem FRANCEM in kuharico KSENIJO

Čeprav vratarja ali portirja g. Franca Kamnika vsako jutro slišimo, ko pozvonimo pred vrati vrtca, ne vemo, kdo je ta, ki budno spremlja vse prihajajoče. Prav takrat, ko prihaja največ otrok, pa lahko opazimo tudi tiho gospo, ki pod arkadami pelje voziček z zajtrkom. To je kuharica Ksenija Kelnarič. Oba že veliko let delata v Uršulinskem zavodu, zato je čas, da ju predstavimo v reviji Hiša otrok.

VRATAR FRANC KAMNIK

Gospod Franc Kamnik, ki že približno 10 let pri uršulinkah opravlja delo vratarja na porti, se je rodil pred dobrimi 70 leti na obronkih Pohorja, v vasi Pameče pri Slovenj Gradcu. Ker je družina s tremi sinovi živela v revščini, je moral zgodaj od doma, že pri devetih letih. Šel je za pastirja k večjemu kmetu, da se je s tem lahko sam preživljal. Oče mu je umrl, ko je bil v zadnjem razredu osnovne šole. Kot pravi, je imel srečo, da je lahko šel na trgovsko šolo v Ljubljano, sicer bi moral ostati doma. Po zaključku šolanja je hitro dobil službo v trgovini, zatem pa v trgovskem podjetju, kjer je večino časa delal v komerciali. 10 let pred upokojitvijo je šlo podjetje v stečaj in takrat je našel pot v Celjsko Mohorjevo družbo, kjer je opravljal različna dela.

V Ljubljani je spoznal tudi ženo. Rodila sta se jima hči in sin, imata pa tudi štiri vnuke. Zadnja leta službovanja v Mohorjevi družbi je zaradi zdravstvenih težav in številnih operacij postal uradno priznan invalid. Ker fizično ne sme delati, si kot posebno milost oziroma Božjo naklonjenost šteje tudi to, da ga je pot pripeljala k sestram uršulinkam, kjer lahko pomaga.

»Začetek tu je bil kar hecen, sester nisem poznal in sem jih mešal med seboj. Komunikacija z ljudmi pa ni bila težavna in sem se hitro privadil dela na porti. Delam vsak delovnik med 8. in 14. uro. Ustreza mi to, da sem med izobraženimi ljudmi, kjer se lahko marsičesa naučim,« je uvodoma povedal vratar Franc.

Je težko ohranjati zbranost pri delu, ko morate spremljati toliko kamer oziroma monitorjev in se oglašati na telefon?

Videonadzor se je vzpostavljala postopoma, tako da ni bilo vse naenkrat in sem se dokaj hitro navadil. Hitro se orientiram. Res pa je, da te lahko kdaj tudi kaj preseneti. Odpiram pet vhodov, tako da je kar živahno, sploh ko zjutraj prihajajo v vrtec. Po 10. uri se umiri. Tu je tudi hišna telefonska centrala in je treba prevezovati klice. Marsikdaj se moram sam odločati, komu vezati klic na osnovi povedanega, ker imajo sestre različne funkcije.

Ali imate vmes tudi kaj časa za sprostitev, branje?

Seveda. Naredim tudi kak obhod, pogledam na parkirišče in dvorišče, izkoristim tudi čas za branje in to je lep trening za možgane. S knjigami sem se поблиže srečal v Mohorjevi, kjer sem lahko veliko bral. Tudi tu, na porti, sem prebral že mnogo stvari. Sestre so že pogruntale, kaj mi je vseč in mi tako priskrbijo določene knjige.

Kako doživljate jutranje pozdrave otrok na domofonu?

Otroci kar presenetijo včasih. Želijo kaj sami povedati, pa včasih tudi ne uspejo ali ne zmorejo, tako da je kar zabavno. Niso pa vsi taki. Nekateri so le na »dober dan« ali pa tudi to ne.

Kako pa bi se morali vsi predstavljati?

Dano mi je pravilo, da se morajo vsi predstaviti oziroma predstaviti otroka, ki ga pripeljejo, in kam ga peljejo. Je pa v zadnjem času to precej pomanjkljivo in zato tudi rizično, ker se nekateri ne predstavijo. Take potem pozorno spremljam na monitorju.

Imate v spominu kakšno posebno prigodo?

Noter so želeli kdaj priti tudi takšni, ki so imeli mogoče slab namen, tako da sem tekel v garažo in sem jih moral ustaviti in spraviti ven. Podobno tudi tu na vhodu, da so hoteli gor, pa niso povedali, kam. Bilo je pa tudi zanimivo, ko je enkrat prišel en pater frančiškan, s katerim smo se poznali, in je rekel: »O, a zdaj ste pa tukajšnji strelovod?« © Obiskal me je že tudi nekdanji »vrtičkar« Luka s starši in me presenetil z Miklavževo pozornostjo, kar je bilo zame lepo presenečenje.

Imate tudi kaj neposrednega stika z otroki?

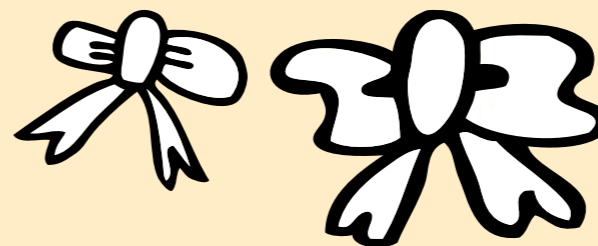
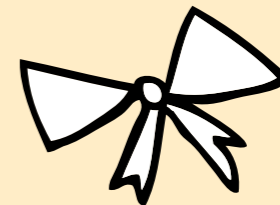
Direktnega stika z otroki nimam, razen preko domofona in monitorja, je pa že kdaj prišla na obisk kakšna skupina in mi zapela pesmico, kar je dobrohotno in me tudi spravi v dobro voljo.

Kako prepoznate ljudi, ki pridejo po otroke, posebno, če je več pooblaščenec in ko so novinčki, novi otroci?

Res je, večkrat pridejo stari starši, vendar povedo, po koga so prišli. Veliko jih že poznam po imenih, poleg tega imam seznam otrok.

Kako se sicer počutite v tej ustanovi, kjer niso le otroci in obiskovalci, pač pa tudi sestre, študentke. Kako doživljate svojo vlogo?

Ker sem že toliko časa tukaj, dobro poznam ljudi in dogodke v hiši pa tudi obiskovalce. Z določenimi ljudmi sem navezal stik in vmes tudi na kratko poklepeta. Poznam tudi veliko rednih obrtnikov in obiskovalcev, tako da se zelo hitro znajdem in potem usmerjam, če je treba. S tem sploh nimam težav. Tu je tudi varnostna služba Fit varovanje, treba je spremljati tudi požarne varnostne sisteme in reagirati, če se kaj vključi.

Ali poznate metode montessori dela v Angelinem vrtcu?

Poznam. Življenje in delo Marie Montessori poznam že iz prejšnje službe, iz zbirke Ljudje za boljši svet. Mislim, da je to zelo dobra zadeva, kajti oni ne samo učijo, ampak tudi vzgajajo, kar je po mojem mnenju velika prednost. Dobro je to, da se metoda montessori prilagaja otroku, da v otroku najdeš tisto, v čemer je bolj spreten in kar njega zanima. Najbolj domiselna se mi zdi trditev »Pomagaj mi, da naredim sam,« kar je tudi v praksi zelo dobro.

Kakšen je vaš pogled na zasebne vzgojno-izobraževalne ustanove, ki ponujajo malce drugačne pedagoške in vzgojne pristope od državnih šol/vrtcev?

Bi se kar navezal na montessori, predvsem zato, ker ne stremi zgolj za nekim znanjem kot v ostalih šolah, kjer tiste prave vzgoje in »rešpektov« ni in se dopušča marsikaj. Poznam škofijsko gimnazijo, kjer je zelo strog red in tam se naučijo pravega odnosa in reda.

Kako ste Vi preživljali leta pred vstopom v osnovno šolo?

Vrtci v mestih so obstajali, na podeželju pa niti nismo vedeli za to. Pravega otroštva sploh ni bilo, starši so imeli le malo časa za nas. Še zelo majhni smo večino časa preživljali sami. Živelimo v zelo revni bajti. Kmetija je bila premajhna za pravo preživetje, zato sta oče in mati pomagala na ostalih kmetijah. Doma nas je čakal listek z napisom, kje imamo za jesti in kaj je treba postoriti. Bili smo bolj kot ne samorastniki. Hvala Bogu, bilo je neko Božje varstvo, da smo normalno preživeli, da se ni kaj zgodilo. Še danes me postane strah, ko se česa spomnim. Otroci smo se sicer dobro razumeli med seboj, pomagali smo si, a ušpičili tudi kakšno lumparijo. Z nestrpnostjo smo čakali mamo, da se vrne z dela na kmetiji, ker je vedno kaj prinesla. Kot sem omenil, po 9. letu je bilo treba iti od doma. Šel sem za pastirja k velikemu kmetu, kjer je bilo zelo hudo, zato sem prosil, da so me po dveh letih prestavili k drugemu kmetu. Za svoje delo sem dobil hrano, posteljo in kakšno srajco.

Je bilo poleg dela tudi kaj časa za igro?

Nobeni pravih iger nismo imeli. Sami smo si naredili loke, kakšno piščalko.

Kako je bilo v osnovni šoli?

Zaradi menjave kmetij, kjer sem delal, sem moral menjati tudi šolo. Vse naloge sem delal na paši. Čeprav sem bil uspešen, sem osnovno šolo končal z zelo slabim znanjem. Ena učiteljica je bila za vse predmete in ena učiteljica v istem prostoru za več razredov. Smo bili trije razredi v istem prostoru istočasno z isto učiteljico, potem veste, s kakšnim znanjem sem prišel v Ljubljano.

Po očetovi smrti bi morali ostati in pomagati doma. Kako ste potem dobili dovoljenje za šolanje v Ljubljani?

Mama bi me poslala v Ljubljano, vendar jo je bilo strah. Doma ni bilo nobenih sredstev, da bi me lahko šolali. Edini, ki mi je obljubil pomoč, če jo bom potreboval, je bil drugi kmet, pri katerem sem pasel. Rekel je: »Pojdi, če si upaš, pomagal ti bom.« Res pa je, da sem imel v Ljubljani teto in strica, ki ni bil krvni stric, pač pa naš dobrotnik in tudi birmanski boter. Bil je zlata vreden in zaradi njega sem tudi tukaj. Bil sem v internatu Ivana Cankarja. Ni mi bilo težko. Hitro sem se vživel in pomagal tudi v kuhinji. Kurilo se je na premog in drva, vedno sem bil pripravljen pomagati, zato so me imele kuharice rade.

Se kot prostovoljec razdajate še na katerem drugem področju?

Ne, ker mi delo tu popolnoma ustreza in zapolnjuje moj čas.

Kakšne spomine imate na vzgojo v času vašega otroštva? Rekli ste, da se starši z vami niso prav veliko ukvarjali?

Ja, ker se tudi enostavno niso mogli. Zato sem v Ljubljani preživel veliko več časa z ženinimi starši in jih večkrat omenjam kot svoje, na žalost.

V prostem času radi berete. Kateri pisatelji so vam blizu?

Več jih je. Recimo Karel Mauser, ki je veliko pisal tudi o 1. svetovni vojni, kar me zelo zanima. Prav tako me zanimajo potopisi in tako Alma Karlin. Tudi njenih stvari sem veliko prebral. Zanima me tudi zgodovina Ljubljanec in takratnih Ljubljančanov. Omenil bi tudi Milanko Dragar, ki veliko piše o vojnih in povojnih dogodkih 2. svetovne vojne. Ogromno je napisala o stvareh, ki jih niti nisem poznal. Pa tudi gospod France Pibernik, ki piše o zamolčanih.

Smo v Cankarjevem letu. Ste brali tudi njegova dela?

Tudi. Imam kar nekaj njegovih romanov. Bil sem namreč naročen na Sto romanov, vendar je že dolgo, kar sem to bral.

Imate priljubljenega svetnika ali priprošnjika?

No, svetnik še ni, vendar bi omenil Baraga. Prebral sem veliko njegovih del in življenjepis. Pa tudi sv. Rok, ker je bil tudi moj oče Rok, pa recimo sv. Alojzij. Med molitvami bi izpostavil Angel Gospodov in Angel varuh.

Kateri so bili športi vaše mladosti?

V OŠ je bila v glavnem odbojka, v Ljubljani pa gornišstvo. Veliko sem hodil v hribe, do takrat, ko sem se ponesrečil v gorah. Na poti na Jalovec me je skala zadela v desno nogo in mi presekala kite. Ko so me reševali s helikopterjem, mi je reševalec rekel: »Ti si sigurno z Bogom v zvezi. Tukaj noter so samo še mrtve pobrali.« Zdaj kot invalid ne smem početi prav dosti stvari, edino hodim, in to vsak dan.

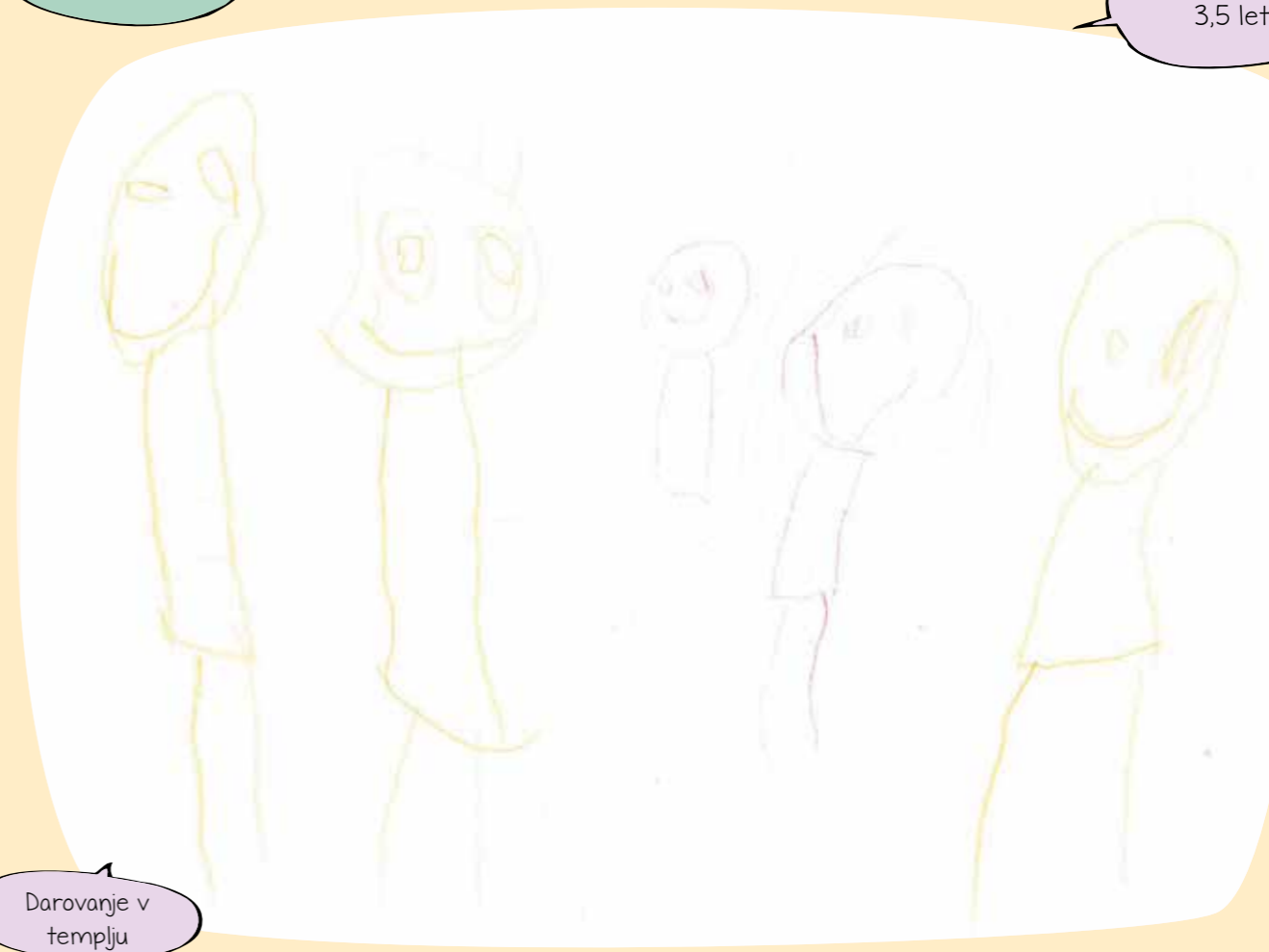
Za konec me zanima še, če imate življenjski moto, ki se ga držite?

Lahko bi omenil tole – napotek moje mame, ko sem šel v Ljubljano: »Bodi pošten, delaj dobro tudi drugim in ne pozabi na Boga. Bog ti bo gotovo pomagal, ko bo treba.« In to je res. Ker pravim, da mi je Bog gotovo ob strani, saj sem nekako brez hudih pretresov priplaval do tukaj, kjer sem danes.

MILA M. D.
5 let

AJDA P.
3,5 leta

Darovanje v
templju

KUHARICA KSENIJA KELNARIČ

Kuharica v Angelinem vrtcu, gospa Ksenija Kelnarič, prihaja z Notranjske, iz bližine Cerknice. Ima družino – dva sinova: Žiga (28) in Žan (24), sama pa letos zapušča abrahama za seboj. Svoj poklic opravlja, odkar je končala Srednjo šolo za gostinstvo in turizem v Ljubljani. V Angelinem vrtcu je zaposlena že 15 let. Iskala je službo izven gostinstva, v katerem je delala do takrat. Poleg službe ji čas zapolnjuje še delo doma, ki ga nikoli ne zmanjka – v hiši in čez leto tudi okrog hiše. Ima pa tudi obdobja, ko v roke prime knjigo, bolj za razvedrilo, ne kakšna resna čtiva. ☺

Kako dojemate svojo vlogo znotraj Angelinega vrtca, kako se počutite kot kuharica med malčki?

Svojo vlogo kot kuharica dojemam kar resno, saj je treba poskrbeti za veliko lačnih ust malčkov, ki te vsak dan razveselijo s kakšno domisljico, ki te spravi v dobro voljo.

Ali imate v spominu kakšno prigodo, ki se vam je pripetila pri delu?

Veliko se mi jih zgodi!

Ali sami sestavljate jedilnik?

Jedilnike sestavlja skupaj z ravnateljico, so pa dobrodošle tudi ideje ostalih.

Kako pomembne so domače surovine?

Zadnje čase posvečamo precej pozornosti surovinam in sestavinam domačega, se pravi slovenskega porekla (kruh, jajca, različne sestavine za popoldanske malice). Že veliko let sodelujemo z Mlekarno Planika iz Kobarida, od koder nam pripeljejo mleko in nekatere druge mlečne izdelke. V tednu slovenskega zajtrka smo naročali več izdelkov lokalnih ponudnikov (Notranjska, Goriška brda).

Kako sodelujete z vrtcem, od koder prevažajo kosila?

Sodelovanje je odlično, njihovi jedilniki so zares kvalitetni; so pa tudi prilagodljivi – če jih prosimo za kakšno spremembo jedilnika (zaradi izleta, kakšnega drugega dogodka), nam rade volje ustrezajo.

Ali število dietnih jedilnikov narašča in kako se spoprijemate s tem - v mislih imam otroke, ki so na raznih dietah?

Diete so kar v porastu, vendar še zmeraj ostajamo nekje v mejah normale, to je 10 % glede na število otrok v vrtcu. Se je pa treba za vsako dieto pripraviti in preštudirati literaturo.

Predstavljam si, da hitro dobite odzive otrok, ko pripeljete voziček s hrano.

Otroci zelo hitro pokažejo, kaj imajo radi za jest; čeprav se mi zdi, da pojedjo skoraj vse, kar se jim pripravi, tako da kaj posebnega ne bi izpostavljala, kaj imajo radi in kaj ne. O, znajo pa tudi pohvaliti hrano.

Se kdaj zgodi, da ostane večja količina hrane in kaj z njo naredite?

Z ostanki hrane nimamo velikih težav, saj je ne ostane skoraj nič. Tukaj pa moram pohvaliti vzgojiteljice, ker lepo naučijo otroke, naj si na krožnik vzamejo toliko, kolikor bodo pojedli; če bodo še lačni, pa lahko pridejo še iskat.

Vaše priporočilo staršem: kako navajati otroke, da so do hrane spoštljivi, da nobena hrana ni »fuj«, da jo vsaj poizkusijo?

Naj otrok vsaj malo poskusi; pravijo, da moramo hrano poskusiti sedemkrat, da se navadimo na okus.

Ali radi kuhate tudi, ko pridete domov?

Doma se kuhanju, če je le mogoče, rada izognem, kar pa se zgodi bolj poredko. ☺

Kaj osebno najraje zajtrkujete?

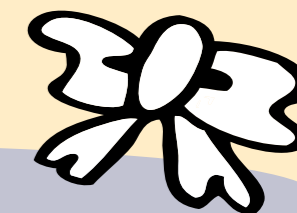
Kruh, namaz, obvezno pa kava.

V letih dela v AV ste najbrž dobro spoznali montessori metode dela z otroki. Kakšno mnenje imate o tem?

Metoda je super, saj otroka dejansko uči vsakdanjega življenja: pranja, likanja, šivanja; spoznavanje sveta, jezika. Če bi jo prej poznala, bi jo že prej uporabila!

Kakšna pa je hrana za vašo dušo?

Kakšen krajši oddih, izlet.

NA KRATKO:

Godovni zavetnik: Mama pravi, da ji je duhovnik pri krstu rekel, da je moja zavetnica sveta Ksenia, vendar godu ne praznujem.

Priljubljena zvrst glasbe: Vse, kar gre v ušesa, zadnje čase bolj jugo glasba.

Priljubljen šport: Kakšen sprehod.

Film/serija/nadaljevanka: Zadnje čase televizije sploh ne gledam.

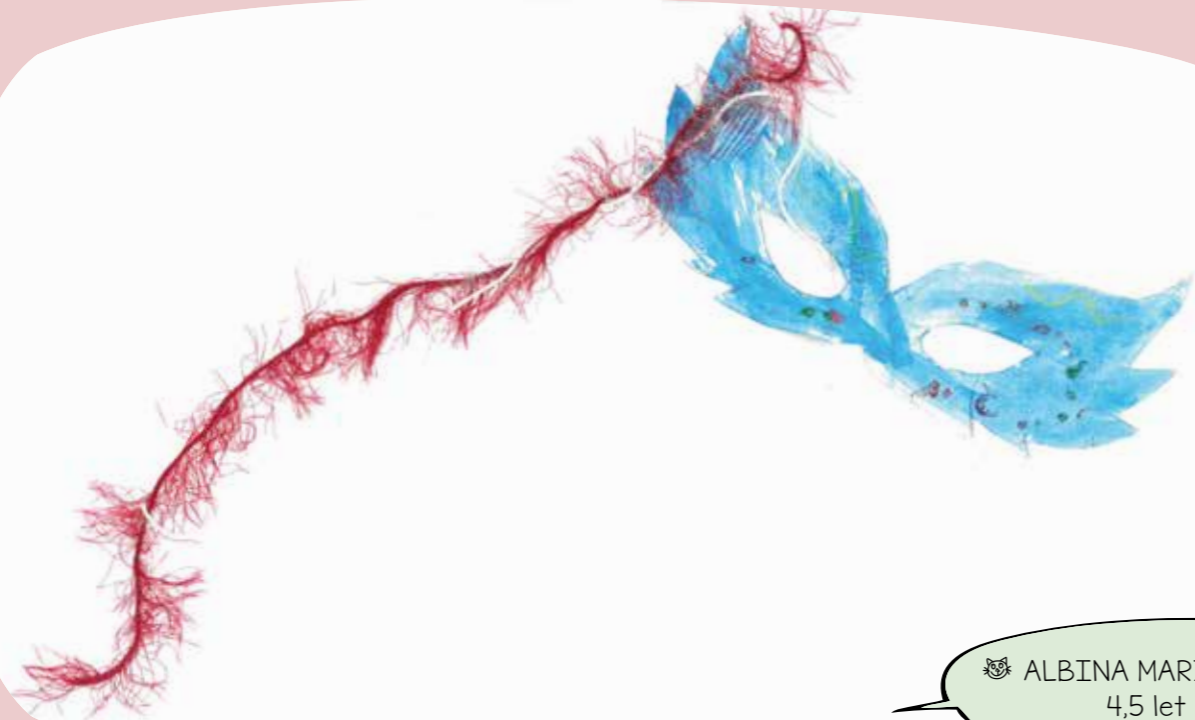
Najljubše sadje: Rada imam vse.

Najljubša sladica: Dobra sočna čokoladna torta.

intervju pripravila Urška Hrast

★ LARA O. ★
5 let

🐱 ALBINA MARIJA T. 🐱
4,5 let

godovni zavetniki

Jedrt (Gertruda) iz Helfte, redovnica - 16. november

O Jedrtini družini viri molče. Iz njenega zunanega življenja vemo le to, da so jo kot petletno (verjetno siroto) pripeljali v samostan Helfta, kjer je živela štirideset let do svoje smrti. Vzgajala se je v odlični opatijski šoli ter kmalu dobila tančico (simbol odpovedi svetu) in redovno obleko. Kot šestindvajsetletna redovnica je doživela v videnju svoje »spreobrnjenje«, ki jo je napotilo, da se je odrekla svetnemu študiju in se brezpogojno izročila Božji volji in ljubezni. Dve desetletji, ki sta ji po tem videnju še ostali, nista bili za Jedrt nič drugega kakor sama vdanost. Jezus ji je odgovarjal in ji dajal čedalje bolj doumeti svoje skrivnosti.

Jedrt je imela izreden čut za lepoto, ustvarjalno domiselnost in dar oblikovanja. Za svoj čas je bila izredno izobražena. Obsežno, pet knjig obsegajoče delo z naslovom Legatus Divinae pietatis, vsebuje Jedrtina razodetja in premišljevanja. Štiri knjige so napisale redovne sestre, tri od njih po Jedrtinih navodilih. Drugo od petih je napisala svetnica sama. Svoja razsvetljenja je napisala, da bi bila vir tolažbe za druge.

Svetnica je umrla 13. novembra 1301 oz. 1302 v samostanu Helfta in bila skoraj pozabljena do obdobja po letu 1550, ko je znova močno oživelo češčenje Jezusovega Srca in so ponovno odkrili ter na novo izdali njene spise.

Zavetnica: Peruja in Tarragone

Atributi: goreče srce, razpelo, knjiga, pisalno pero

Imena: Jedrt, Jedrta, Jera, Jerca, Gera, Gertruda, Gertica, Truda, Trauda, Traudica ...

Sveti Marko, evangelist - 25. april

Sveto pismo ga predstavlja kot sina Marije, ki je imela hišo v Jeruzalemu na Sionu. V tej je bila dvorana zadnje večerje, tu se je zbirala prva krščanska Cerkev. Tam so se po Gospodovem vnebohodu sestajali prvi kristjani. Skoraj gotovo je, da je Marka krstil apostol Peter, saj ga v svojem listu imenuje »sina«. Leta 44 je Markov bratranec Barnaba Marka seznanil z apostolom Pavlom. Ko sta šla Pavel in Barnaba na prvo misijonsko potovanje v Malo Azijo, sta vzela s sabo tudi Marka.

Po izročilu je bil Marko s Petrom v Rimu. Tam so ga rimski kristjani prosili, naj jim napiše evangelij. Ta obsega kratek posnetek Petrove pridige. To je drugi evangelij. Zaradi apostola Petra so že v starih časih Markovemu evangeliju pripisovali prav posebno apostolsko veljavo. S svojim evangelijem je hotel Marko dokazati, da je Jezus res Božji Sin, zato posebno natančno popisuje Jezusove čudeže.

Marko je šele po mučeniški smrti obeh apostolskih prvakov postal povsem samostojen in je z govorjeno in pisano besedo oznanjal, kar je slišal od njiju. Umrl je mučeniške smrti, verjetno v Aleksandriji. Njegove svetinje so pozneje iz Aleksandrije prenesli v Benetke, ki so se na vrhuncu svoje moči imenovali »Republika sv. Marka«.

Zavetnik: Egipta in Benetk ter otoka Reichenau, kmetov, slikarjev na steklo, košarjev, zidarjev, notarjev in pisarjev. Priprošnjik zoper strelo in točo, nenadno in nespokorjeno smrt ter za dobro žetev.

Ob njegovem godu so se (ponekod še vedno) vrstile t.i. »Markove prošnje procesije«. Te so šle po poljih in njivah, ljudje pa so ob prepevanju »velikih litanij« vseh svetnikov prosili za varstvo pred naravnimi katastrofami, za lepo vreme in dobro letino.

Atributi: krilati lev (simbol drugega evangelija), odprta knjiga s črnilnikom in peresom
Imena: Marko, Mark, Marco, Marek, Mare, Marcek, Markos, Markus; Marka.

Blažena sestra Krizina Bojanc, slovenska redovnica med drinskimi mučenkami - 15. december

Jožefa (krstno ime) Bojanc se je rodila 14. maja 1885. Ko je oče šel za zaslužkom v Ameriko in se ni vrnil, je Jožefa kot najstarejša od štirih preživelih hčera več kot dvajset let mladega življenja posvetila družini. Ko so mlajše sestre odraščale, ji je Gospod pokazal pot v samostan in sicer k Hčeram Božje ljubezni v Sarajevo, kjer je bil noviciat.

V samostanu je opravljala podobna dela kot doma: v hlevu pri živini, na njivah, vrtovih, travnikih in v gozdu. Pri vseh opravilih je bila združena s svojim Gospodom in z nebeško Materjo. Ta povezava se je vsak dan začela s sveto mašo in obhajilom. Rada je molila rožni venec, ki ga je imenovala "rožni venec Marijinih solz". Ena od sester, ki je živela z njo, pričuje, da je v pogovoru večkrat rekla: "Zelo si želim, da bi umrla mučeniške smrti." Ta njena želja je bila uslišana.

Po spopadih s hrvaškimi vojaki so četniki 11. decembra 1941 vdrli v samostan ter v zimo in mraz odgnali sestre brez tople obleke in obutve. Po mučeniški smrti so jih vrgli v deroče valove reke Drine, ki je postala njihov grob, zato jim pravimo "drinske mučenke". Škofijski postopek za njihovo razglasitev za blažene se je pričel leta 1999 in končal leta 2002.

Zavetnica: zapostavljene in izkoriščane ženske, redovnice, bolniki, bolniške sestre, učiteljice, učenci
Atributi: golob, palma, redovniška obleka

Povzela Ema Benec Čuk

Vir: spletna izdaja revije Družina in Ognjišče

tika opazovanja

V Angelinem vrtcu sem z delom pričela pred približno letom in pol, v tem času pa sem s pomočjo tega dela še dodatno ugotovila, koliko mi pomeni delo z otroki.

V vrtec sem prišla čisto naključno, in sicer preko mojih bližnjih prijateljic. Na to novo pot sem se podala z manjšim strahom, predvsem pa z nestrpnostjo in upanjem po doživetju nečesa novega in lepega. Sedaj lahko povem, da je delo v Angelinem vrtcu zame ena najboljših izkušenj v mojem življenju. Vedno znova sem presenečena in navdušena nad energijo in delom otrok, vsi ljudje, ki soustvarjajo delo v vrtcu pa so dobri in prijazni, zato se tu počutim prijetno in sprejeto. Čas, ki ga preživim pri delu z otroki me izpopolnjuje, navdaja me s srečo in veseljem. V vrtec se vselej rada vračam in najbolj pri srcu mi je, ko z otroki kaj ustvarjamo, se pogovarjamo, skupaj smejimo, se igramo v telovadnici ali beremo knjigo. Pri vsem tem pa sem najbolj navdušena ob dejstvu, da se od otrok lahko vedno nekaj novega naučim, hkrati pa upam, da se tudi otroci od mene kaj dobrega naučijo. Ugotovila sem, da je stvari včasih bolje gledati skozi otrokove oči in tu sem še posebej presenečena nad kakšnim odzivom in pogovorom otrok, ki so vedno nadvse iskreni. To me zmeraj navduši.

Upam, da bom z otroki v Angelinem vrtcu preživela še veliko lepih, iskrenih in veselih trenutkov.

Nuša Simončič

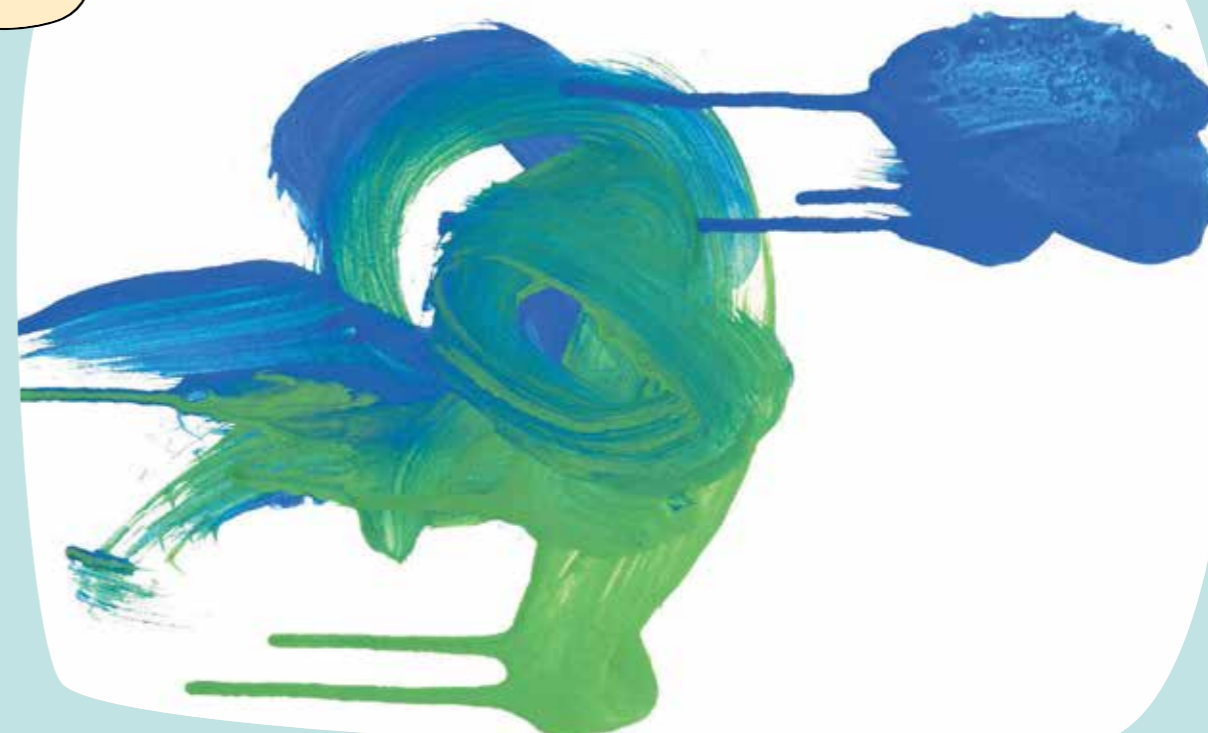

Slovar slovenskega knjižnega jezika definira glagol »opazovati« kot »gledati kaj načrtno, z določenim namenom«. In kar nekaj tega se najde v vrtcu. Otroci opazujejo, da lahko kasneje sami delajo z materiali; vzgojiteljice opazujejo, da spremljajo otrokov razvoj in napredek ... Kaj pa moje opazovanje? Jaz opazujem, da spoznavam rokovanje z materiali, delo z otroki. Opazujem, da spoznam kaj otrok zmore in pri čemu mu moram pomagati. Lahko bi rekla, da me opazovanje in delo z otroki uči potrpežljivosti. Pustiti, da delo opravijo sami, da se umažejo, zmočijo, da naredijo po drugačni poti, kot sem si jo zamislila sama ... A na koncu vem, da je to pravi način, da otroci pridobijo znanja in se naučijo najrazličnejših veščin, ki jim bodo koristile v življenju. Pustiti možnost, da delajo, preizkušajo, raziskujejo in se motijo, je tisto, kar se mi zdi pomembno, da opazimo prav vsi. Otroci namreč zmorejo toliko, kot jim mi odrasli dovolimo.

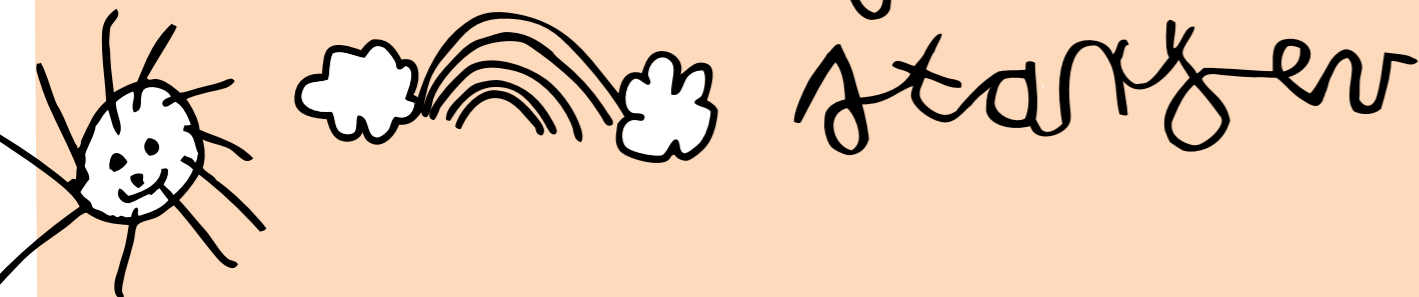
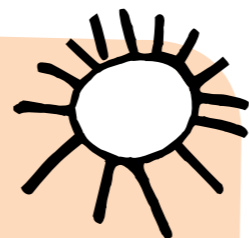
Ana Dolinšek

✿ SARA G. ✿
1,5 let

vnosa sanja

stanje

Tokrat v tej rubriki odgovarjajo otroci.

Vprašanje: Kako naj si letos organiziramo počitnice?

Odgovor:

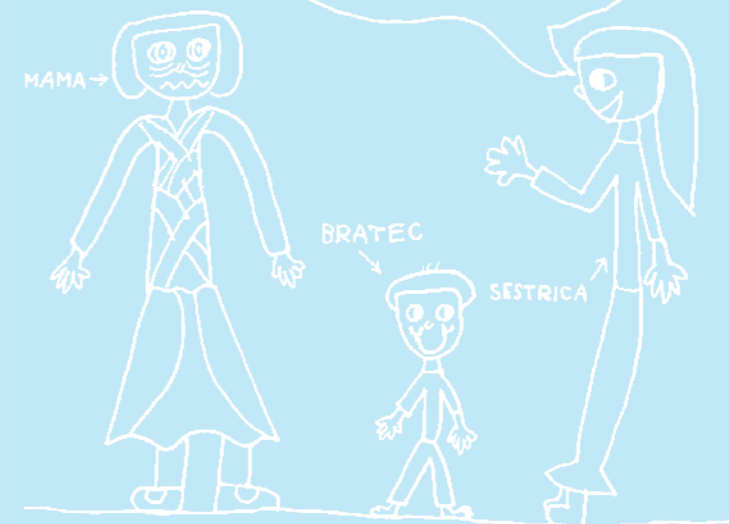
Pojdimo na morje, na sladoled, po
novo igračo, preberimo pravljico,
igrajmo se pantomimo, imejmo
piknik, specimo torto, povabimo
prijatelje, pojdimo v kino,
na igrišče, na kmetijo, na
pico, jahat konje, gledat
baze...

Vprašanje: Zakaj se moj sinček vedno zbudi tako zgodaj?

Odgovor:

Ker me pozna
na uro!

Vprašanje: Zakaj še nisi pojedla juhe? (Vpraša očka.)

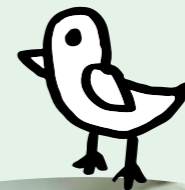
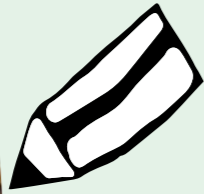
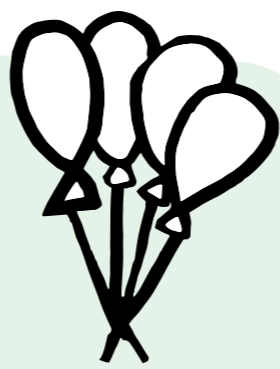
Odgovor:

Ker me krožnik
grdo gleda!

narisala: Amina Redžić, 2. razred oš

delo majših rok

Moja čustva

1. Dez. 2017

Matiya, F.

Srečen sem, ko mam rosnidan.

ahi jaham.

Razjezim se, ko mi km, nagaja.

ze more krega

Žalosten sem, ko mes me jemem pigr

oigra

Prestrašim se, ko zem dva ogozdu

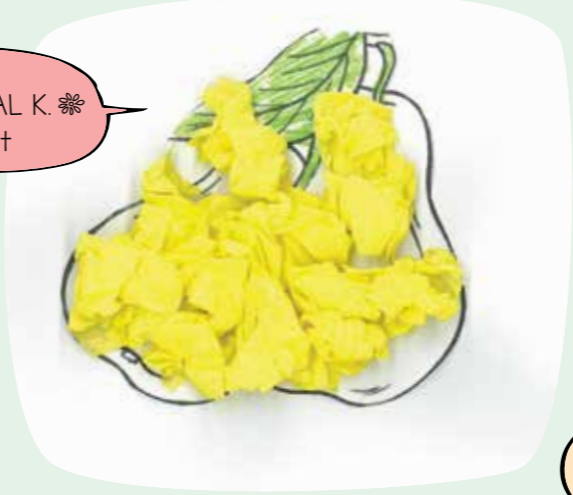
in ka, me prestraši parnači.

Počutim se osamljeno, ko nimam pijačja

in km sam napelju

✂ MATIA F. ✂
6 let

✂ MARS HAL K. ✂
2,5 let

=	6	5	4	3
+	2	1	5	2
=	8	6	9	5

✂ KRISTIЈAN K. ✂
5,5 let

✂ DAVID S. ✂
2,5 let

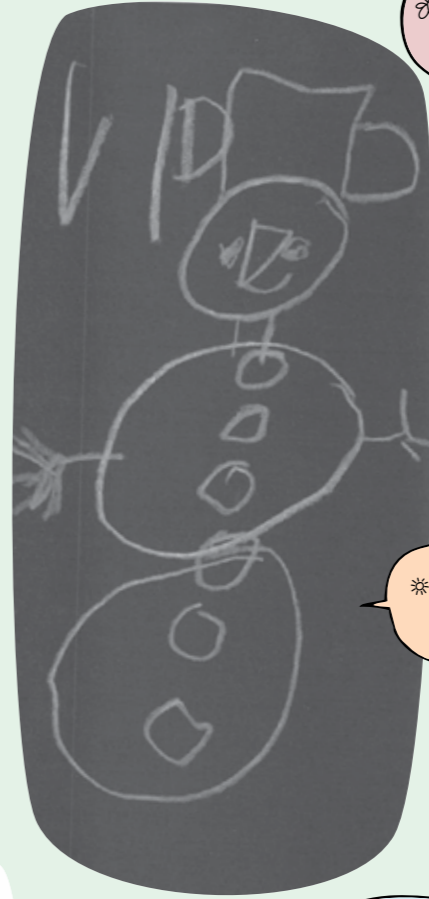

ŠTUVILAG Tabela sto

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

VEK RATNIKI

✂ NEŽA P. ✂
5 let

✂ VID R. ✂
5,5 let

✂ JULIJA S. ✂
2 leti

✂ JULIJA C. ✂
4 leta

✂ GABRIEL M. ✂
2 leti

10	+	6	=	16
10	+	1	=	11
10	+	5	=	15
10	+	8	=	18
10	+	1	=	11
10	+	7	=	17
10	+	5	=	15
10	+	0	=	10
10	+	4	=	14

ž k

želva

žaga

žaba

kijuč

konj

kolo

žlica

žoga

kladivo

kruh

✧ MARKO G. ✧
3,5 let

Črni pes

✧ MATIA F. ✧
6 let

iz otroških ust

Vianea sprašuje
Valentina: »Ali že imate
dojenčka?«
Valentin: »Ja ... ampak ni
še prišel ven.«

Po devetih letih iz vrtca ...
Katja sošolki razlaga kemijo. Mojca jo
sprša: »Kako to, da si ti vse lahko
zapomniš? Najbrž zato, ker si se že v vrtcu
učila, mi smo se pa v vrtcu samo igrali! Jaz
nisem nič znala, ko sem šla v šolo.«
Katja: »Saj nas v vrtcu niso učili, mi smo to
sami hotili!«

Vzg. Ema sprašuje otroke v
garderobi:
»Hm ... kam bi šli pa danes
na sprehod?«
Mars: »V Maribor.«

Vzg. Ema na sprehodu: »To je pa
reka Ljubljanica.«
Mars: »Ne, to je voda.«
Ema: »Ja, je voda, ampak je reka, ki
ji pravimo Ljubljanica.«
Mars: »Ne, to je voda!«

V adventu se pripravljamo
na prihod Jezusa in se
pogovarjamo o tem.
Vzg. Ema: »Torej, koga
čakamo, da pride med nas?«
Valentin: »Dedija Marka.«

Matija na tleh zapira Timotejevo
bundo. Timotej ga gleda in mu reče:
»Pohiti! Se mi mudi na kosilo.«

Tibor skače z vzg. Nežo in ji
potoži, da ga že bolijo noge.
Neža ga vpraša: »Koliko pa so
stare te tvoje noge, da te že
bolijo?«
Tibor malo premisli in resno
odgovori: »Že 500 let.«

Vzg. Manca: »Valentin, kje
živiš?«
Valentin: »Doma.«

Sofia vstopi v sobo. Oči ji še
reče: »Lupčka.« Sofia gre do
najbližjega otroka in mu da lupčka.

Oskar sprašuje, kje imamo manjše
dele papirja. Ko mu vzgojiteljica pove,
ga vpraša še, čemu ga bo rabil.
Resno ji reče: »Načrt bom naredil.«
Vzg. Urška: »Kakšnega pa?«
Oskar: »Da bomo fantje lahko lovili
punce.«

Matija ugotavlja, da ima Tina drugačno frizuro in sprašuje, če se je postrigla. Tina mu odgovori, da si je le uredila lase, da si jih je zlikala. Pa pride Sofia in pove: »Jaz pa že hodim k frizerki. Naročit se moraš. Te postrižejo in pobarvajo.« Tina vpraša: »Si zadovoljna?« Sofia: »Zelo. Tu blizu vrtca je.«

Mama vpraša Jana: »Zraven koga si danes počival?« Jan: »Zraven Ane Julitke, ker mi je lepa.«

Vzg. Manca vpraša Jana: »A babi te pride danes iskat?« Jan skomigne z rameni in reče: »Bomo vidli.«

Ava dela rdeče modre palice v kombinaciji z rdečimi palicami in po končanem delu reče: »Jaz sem prešfican do solz.«

Katarina gre do vijolične sobe in ugotavlja, da je mrzlo pa se oglasi Neža Z.: »Ja, Katarina, zunaj sneg pada, zato pa je mrzlo.«

Samuel pravi: »Mami, kje je enostavno?«

Pri blagoslovu vrtca Oskar imenitno odigra vlogo Jezusovega skrbnika Jožefa. Ko mu vzgojiteljica ob koncu pomaga odstraniti ogrinjalo, jo pomirjen vpraša: »A zdej me boš pa spremenila nazaj v fantička?«

Nik sestavlja Afriko in reče Filip: »A ti vse te države že poznaš?« Nik: »Ne, žal še ne.« Filip: »Bom jaz popoldne vprašal Jezusa, on pa vse ve.« Nik: »Ampak boš imel problem, ker ga ne boš slišal.« Filip: »Saj je vseeno, On pa mene bo.«

Neža gleda globus. Vzg. Martina pokaže: »Tukaj je Izrael, tu je Jezus živel, tu je Slovenija, tu smo pa mi doma.« Neža: »Jaz nisem v Sloveniji doma, jaz sem v Šentvidu!!!« In spet drugi dan vrtil globus in polna zanimanja vpraša: »Kje je pa tuki Šentvid?«

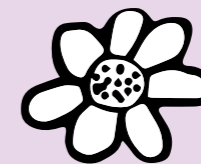
Vzg. Manca sprašuje Valentino pred kulturnim praznikom (8. februar). Manca: »Valentina, a veš kaj je jutri?« Valentina: »Ja, praznik!« Manca: »Kateri pa?« Valentina: »Ni vrtca.«

Vzg. Ema otrokom, ko se vračajo po daljšem sprehodu: »A bomo zmogli priti nazaj do vrtca?« Mars: »Bomo, ja!«

Nekdo od otrok strese polno košarico lepih kamenčkov. Vzgojiteljica se obrne proč in si tiho reče: »Štej raje do 10.« Ava zazna in ji reče: »Človek ne jezi sel!«

Pri kosilu dežurni delijo juho. Dominik prinese juho do Benjamina in jo postavi na njegovo desno stran. Benjamin ga prosi, da mu jo prestavi na drugo stran. Dominik Benjaminu: »A si ti viličar?« (Mislil je levičar.)

Z otroki si ogledujemo jaslice v cerkvi. Eden od otrok, ko vidi svete tri kralje, vpraša: »Kje je Boljtežak?« (Namesto Boltežar.)

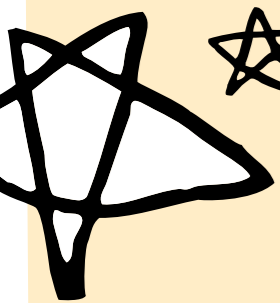
Enej se vrtil na ležalniku in ne more zaspati. Vzg. Tina K.: »Zdaj pa leži na ležalniku, zapri oči in počivaj.« Enej pogleda, reče: »Adijo.« Se obrne in zaspi.

Filip gospodinjji pri kosilu: »Zakaj si ti sploh prišla v vrtec, če pa imaš toliko drugega dela?« Valentina: »Ti bi se mogla za kak dan odjaviti.«

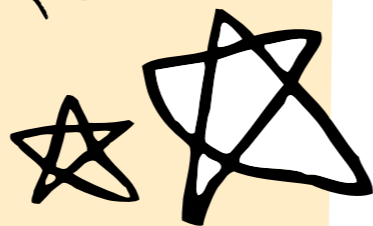

* NIK M. *
6 let

SPOMINI IN SPRETNOSTI

STARIH STARŠEV

Srečanje z vnuki

Letošnje petkovo majsko popoldne je bilo za naju nekaj posebnega – prvič sva se udeležila druženja z otroki, ki obiskujejo Angelin vrtec v Ljubljani. Med njimi je tudi najina ljuba vnukinja Ana Julita. Predstavili so se nam s prijetnim programom, prepletenim s pesmicami in plesom, ki je zaokrožil vse pokrajine, od koder prihajajo otroci oziroma njihovi starši.

A je že na odru naša Ani? Kakšen bo njen pogled, ko naju bo videla v množici? Pa saj je še premajhna za vse te resne stvari nastopanja ... nama je rojilo po glavi. Med takimi mislimi pa sva že zagledala njen obrazek in ročice, kako so po svoje pripomogle k nastopu najmlajše jaslične skupine. Tako iskreno in tako veselo je otroško izražanje, da ne najdem pravih besed. Le solze sreče najdejo svojo pot.

Iskrena hvala vzgojiteljicam za vsakodnevni trud pri delu z našimi otroki, kakor tudi za odlično organizacijo dogodka ter pogostitev ob koncu prireditve.

Mira in Frenk Kovač

Moja mladost in moje življenje

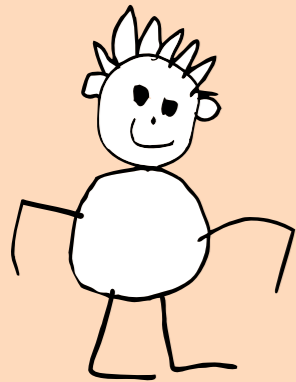
Razmišljam o svojih otroških letih in o dogodkih, ki so zaznamovali mojo mladost. Bilo je daleč nazaj, ko sem se rodila, kot mala in drobna, komaj 2 kg težka deklica. Poimenovali so me Mari. V času mojega rojstva je bila vojna. Kaj je vojna in kaj to pomeni za malo dekletce? Za večino ljudi je to revščina, pomanjkanje hrane, oblek in vsega ostalega, česar je sicer v izobilju. V mojih otroških letih ni bilo niti toliko kruha, da bi se lahko do sitega najedli, kaj šele ostalih dobrot, ki jih nudi sedanji čas. Prve sladkarije, ki se jih spomnim, so bile tiste ob mojem prvem obhajilu, ko sem se jih do sitega najedla, da me je od njih bolel trebuh. Vse ostale dneve smo jedli zelo skromno. Predvsem zelenjavo, žgance, polento, največkrat pa krompir. Ker smo živeli na vasi v zdravem okolju, smo imeli veliko sadja. Meso je bilo le ob nedeljah, na Gospodov dan, ko je bil čas za druženje in prepevanje. V družini nas je bilo šest otrok, zato smo peli kot zborček, oče pa nam je dirigiral. Oče nas je veliko naučil. Bil je strog, vendar pošten. Naša dobra mama pa mu je pomagala pri vzgoji, ki je še kako pomembna pri malih otrocih, ki odraščajo v zdravem starševskem okolju. Vsi smo dosegli svoje poklice, ki so napram današnjim dnevom bili bolj cenjeni kot danes fakultete, po katerih ne dobiš svojega zasluženega dela. Šele sedaj vidim, kako smo kljub težkim časom bili srečni v naši mladosti. Mnogo bolj kot otroci dandanes, ko imajo vse dobrine, vendar jim manjka duša, napolnjena z ljubeznijo in srečo. Če se vrnem v svojo mladost, naj povem, kako željna sem bila znanja in odkrivanja talentov, ki so bili skriti v meni. Počasi so prišli na plano in srečna sem, ker sem jih znala dobro koristiti tako v preteklosti kot še dandanes in vse dokler mi bo dano. Ko sem zaključila osnovno šolo, sem opravila tečaj strojepisja, vendar pa je bil moj prvi poklic v tovarni Peko, kjer sem delala kot prešivilja. To mi je dalo podlago, da sem si znala sama sešiti obleke, kvačkati in plesti. Nato sem naredila še ekonomsko šolo in se zaposlila kot računovodja, vendar me je sedenje za številkami dolgočasilo. Rajši sem se ukvarjala z drugimi različnimi deli, kot tajnica in kadrovnica, dokler nisem postala direktorica majhnega, a uspešnega podjetja, kjer sem vztrajala vse do upokojitve.

Takrat pa se je moje življenje spremenilo. Prej sem delala za to, da lahko sedaj uživam sadove pridnega dela in da se lahko posvetim svojim hobijem, s katerimi se, ko si v službi, ne moreš ukvarjati. Nekaj časa sem bila predsednica RK Tržič, vendar ne za dolgo, saj sem odšla v Društvo prijateljev mineralov in fosilov Slovenije za blagajnika in tajnika; danes pa delujem v več odborih nadzornega sveta na več področjih. Zelo rada pojem in to počnem še danes, ko sem že več kot šestdeset let v pevskem zboru. Ponosna sem na vse tri Gallusove značke in številna priznanja. Od vsega pa me najbolj bogati to, da imam moža, dva otroka, da sem lahko babica štirim vnukom in prababica moji najmlajši, pravnukinji Juliji. Družina je moje največje bogastvo in hvaležna sem, ker me v vsem podpira in mi daje priznanje za moje preteklo delo. Lepo je, ko ti glava osivi, na obrazu pa ti čas nariše gube, ki govorijo o tvoji modrosti in o tvojem življenju. Kadar pišem pesmi, se v njihovi vsebini zrcali moja preteklost, sedanost in romantika, ki jo nosim v sebi. To dobiš skozi pesmi, ki jih prepevaš in se poglobljaš v njihovo vsebino. Poznate pregovor Kdor poje, zlo ne misli? Vsega pa v življenju ne zmoreš sam, ob sebi moraš imeti človeka, ki te podpira in hodi ob tebi, te bodri in spoštuje. Jaz imam moža Toneta, ki vse najine spomine zbira s fotoaparatom in s kamero, da ne bodo pozabljeni. Želim si, da bi bilo moje življenje, katerega letos teče 76. leto, plodno še naprej, svojemu soprogu, ki gre v 86. leto, pa želim mnogo zdravja in vitalnosti.

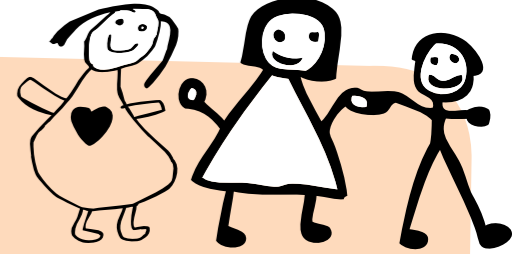
Vam, dragi otroci in še posebej moji pravnukinji Juliji, pa sporočam: bodite dobri drug do drugega, imejte se radi in pazite na vse čudovite igrače, ki jih imate.

Vsem lep pozdrav od mame Mari, Julijine prababice iz Tržiča.

spomini prvih otrok vrtca

Ko sem prišel po sedmih letih nazaj v Angelin vrtec, sem bil vesel, ko sem obiskal vijolično sobo. Spomnil sem se posameznih trenutkov, ki se jih tako ne bi spomnil. Spomnil sem se tudi igral in kaj smo na njih delali. Ko sem videl posamezne materiale, sem se spomnil na svoje stare prijatelje. Veliko mi je pomenilo, da sem lahko šel pogledat svojo staro sobo. HVALA!

Gaj Jurij Gabrovšek, 7. razred

V vrtec sem začela hoditi s tremi leti. Eno leto sem bila v jasliah, potem pa sem začela hoditi v višjo skupino. Obiskovala sem rumeno sobo, ki se je še danes dobro spominjam.

V rumeni sobi sem imela vzgojiteljici s. Nino in Tino Erzar. Spomnim se, da nikoli nisem marala hoditi na sprehode, razen če smo šli na igrala blizu Ljubljanskega gradu.

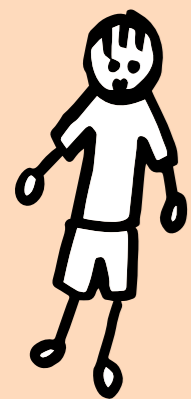
Imela sem tudi zelo dobro prijateljico Emo, s katero sva se igrali na igrišču in klepetali. Rada sem delala z različnimi materiali, predvsem tistimi, ki so mi bili v velik izziv. Sprva sem zelo rada delala z materialom za pranje perila.

Nikoli nisem marala hoditi spat po kosilu, a ker sem morala, se spomnim, da sem najraje spala na balkonu, kjer smo sicer čez dan brali knjige.

Zaradi s. Nine sem se kasneje tudi želela učiti igrati flavto in flavto še danes igram.

Imam zelo lepe spomine na vrtec; sedaj, ko pridem kdaj po svojega mlajšega bratca, ki je še v vrtcu, se spominjam teh dni ... Preplavijo me spomini na leta, ko sem bila jaz tu in sem se igrala.

Rebeka Čebulc

Februarja, na dan pred kulturnim praznikom, smo dobili prav poseben obisk. Otroci, ki so včasih obiskovali naš vrtec, so nam prišli zaigrati igrico Muca Copatarica. Njihovo veselje ob ponovnem vstopu v vrtec se je čutilo na vsakem koraku. Emilia in Gaj Jurij sta ob tem zapisala:

Ko sem spet vstopila v Angelin vrtec sem bila zelo srečna, zato ker sem videla svoje vzgojiteljice in rumeno sobo. V rumeni sobi sem zagledala različne materiale, ki se jih spomnim še danes. Najbolj pa mi je bilo všeč, da sem ponovno obiskala galerijo s knjigami. Pogrešala sem sestro Nino.

Emilia Štembal, 4. razred

✿ MARK S. ✿
2 leti

Jezusovo rojstvo in
slavljenje pastirjev

✿ ANDREJ JULIJ A. ✿
4,5 let

☞ družini CERAR ob rojstvu tretjerojenca FLORIJANA ☞

✿ družini MLINAR ob rojstvu petorojenke AGATE ✿

☞ družini MOLAN ob rojstvu tretjerojenke ELIZE ANE ☞

✧ družini KURNIK ob rojstvu drugorojenca OTONA ✧

∇ družini ZOUBEK ob rojstvu drugorojenke SOFIJE ∇

✿ družini PETRIK ob rojstvu drugorojenca EDGARJA ✿

☉ družini ČEPON ob rojstvu tretjerojenca GAŠPERJA ☉

✿ družini PAVLIN ob rojstvu drugorojenca BRINA ✿

☞ Emi Benec Čuk in Tini Opeka ob zaključku študija KDP za otroke 0-3 let julija 2017 v Angliji ☞

☉ Andreji Opeka, ki je za slovenski zajtrk spekla kruh, saj je bil zajtrk tako še okusnejši ☉

☉ papirnici Radeče, ki nam je poklonila različne vrste papirjev. Hvala študentki Ani za njeno posredovanje ☉

☉ staršem, ki ste v tem šolskem letu sodelovali z nami preko sveta staršev in drugih oblik sodelovanja z vrtcem ☉

☉ vsem, ki ste preko različnih akcij, ki smo jih organizirali, prispevali v Sklad Izak ☉

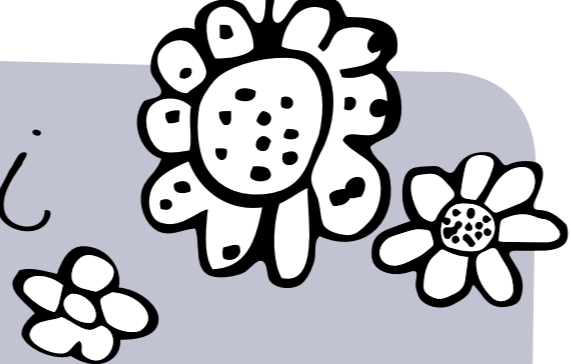
☉ otrokom (po večini našim bivšim varovancem), ki so nam zaigrali predstavo Muca Copatarica ☉

☉ vzgojiteljici Martini, ki nam je na pustni torek pričarala čudovite vonjave po pustnih dobrotah. Miške, ki jih je spekla skupaj z otroki, so bile odlične ☉ ☉

☉ vsem zaposlenim, ki s svojo prisotnostjo otrokom in drug drugemu polepšajo vsakodnevno rutino dneva ☉

☉ sestram Uršulinkam, ki molijo za vse nas ☉

ali ste vedeli

- ☼ da z nami sodeluje s. Marija Irena Stele, ki je po izobrazbi mag. zakonskih in družinskih študij.
- ☼ da smo v tem vrtčevskem letu prvič organizirali predbožično-prednovoletno stojnico v pasaži Maxija.
- ☼ da ste lahko v Lars & Sven burgerju tudi dobrodelní? Hvala, da ste v okviru njihove dobrodelne akcije svoj žeton prispevali za Sklad Izak.
- ☼ da letos v vrtčevski skupini opravlja prakso montessori študentka Mateja Ipavec.
- ☼ da je letos v vrtčevski skupini opravila prakso za KDP s. Cirila Koršič.
- ☼ da je bila kot prostovoljka z nami vsako sredo Mihaela Kotar.
- ☼ da se trudimo, da vaši otroci jedo domače izdelke, zato se sladkajo ob marmeladi domačije Kumar iz Šmartnega; ob medu, ki prihaja iz Notranjske – čebelarstvo Vičič; na kmetiji Mihelčič iz Grahovega pa zanje naročimo maslo, sir in jogurte.
- ☼ da je prevzelo naš program dela že šest vrtcev v Sloveniji. Vrtci z našim programom so v Mariboru (Zavod Antona Martina Slomška – Hiša otrok, vrtec montessori), v Medvodah (Župnijski zavod sv. Janeza Krstnika – Rahelin vrtec), v Ljubljani (Hiša otrok Cinca Binca), v Celju (hiša otrok Montessori svet), na Ptujju (Zavod sv. Viktorina Ptuj – zasebni vrtec Montessori Ptuj) in v Novi Gorici (Hiša otrok Franciška Sedeja).

☼ JAN K. ☼
3 leta

☼ MARS HAL K. ☼
2,5 let

☼ ANDREJ JULIJ A. ☼
4,5 let

angelin
nrtel